

ΓΚΑΟΥΡ ΤΑΡΖΑΝ

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ
ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ΤΟ ΤΑΜΠΟΥ ΤΩΝ ΚΑΚΟΥΡΓΩΝ

Η ΜΑΓΙΣΣΑ
ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

Ἡ Ραζίλ, ἡ σατανικὴ Κόρη τοῦ παντοδύναμου Ἀρχοντα τοῦ πλανήτη Ἀρη, πέφτει πρὸς τὴ Γῆ...

Εἶναι ἀφάνταστα ὀμορφὴ γυναῖκα. Ψηλὴ. Γεροδεμένη. Μαλλιά χρυσοκόκκινα. Μάτια μαυροπράσινα. Τὸ στήθος καὶ τὴ μέση της σκεπάζει παράξενο μεταλλικὸ ὕφασμα. Τὸ δέγμα τοῦ ἀγαλματένιου κορμοῦ της ἔχει μιὰ γλυκεῖα γαλάζια ἀποχρωση⁽¹⁾...

Πρωτότυπο κείμενο
ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Ὁ Κεραυνὸς τὴ βλέπει μὲ τὸ τηλεσκόπιο, σὲ πολὺ μεγάλο ὕψος... Ἀμέσως

βάζει σὲ κίνηση τὸ Ρομπότ. Πεταεῖ ψηλὰ. Τὴν ἀρπάζει στὸν ἀέρα μὲ τὶς τρομερὲς δαγκάνες τοῦ μηχανικοῦ τοῦ γίγαντα.

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαούρ φέρνει γρήγορα τὴν παράξενη γυναῖκα σ' ἓνα γραφικὸ προάστειο τοῦ Λονδίνου. Στὴν ἑπαυλὴ τῆς Τζέϊν...

Ὅμως ἐκεῖ τὰ πράγματα ἀλλάζουν. Μόλις ἀντικρύζει ἀπὸ κοντὰ τὴ Ραζίλ νοιώθει ἓνα παράξενο αἶσθημα. Τὸ λογικὸ

(1) Βλέπε τεύχη ἀρ. 31 καὶ 32.

του αρχίζει νά σαλεύει. Γίνεται τρελλός από αγάπη γι' αυτήν !..

Ἡ Θιέλλα ζητάει νά τόν συνεφέρει. Ὁ Κεραυνός τῆς φέρονται βάνουσα. Τῇ χτυπάει...

Τέλος παίρνει τὴν ἀγαπημένη του μὲ τὸ Ρομπότ. Πετᾷ στὴ Ζούγκλα. Προσγειώνεται στὴν κορφή τοῦ περήφανου Ἑλληνικοῦ βουνοῦ... Ζητάει αὐλο κοντὰ στὸν Πατέρα καὶ στὴ Μητέρα του...

Ἀλλὰ κι' ἐκεῖ, φοβερά γεγνότα διαδραματίζονται....

Ἡ Γαλάζια Κόρη τοῦ Ἀρη ἔχει μιά μαγική ιδιότητα: Ὅσοι ἄνδρες βρίσκονται κοντὰ τῆς, ξετρελλαίνονται ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτήν.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Γκαοῦρ. Μόλις ἀντικρῦζει τὴ Ραζίλ γίνεται ἄλλος ἄνθρωπος. Μαγεύεται ἀπ' τὴν ὁμορφιά τῆς. Τὰ λογικά του σαλεύουν. Δὲν ἔφρει τὴ κάνει.

Μὲ γρήγορη κίνηση τὴν ἀρπάζει στὴν ἀγκαλιά του. Οὐρλιάζει ἀπὸ ἄγρια χαρά:

— Αὐτὴ εἶναι ἡ γυναῖκα ποὺ ἀγαπῶ! Αὐτὴ θὰ γίνῃ συντροφισσά μου!.. Μ' αὐτὴ θέλω νὰ ζήσω καὶ νὰ πεθάνω!..

Ὅμως κι' ὁ Κεραυνός ἀγαπάει τὴ Ραζίλ, ὅπως κι' ὁ πατέρας του. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκει κοντὰ στὸν Γκαοῦρ:

Ἡ γαλάζια Γυναῖκα εἶναι δική μου! Ἀφῆσέ τη.. Μὴ τὴν ἀγγίζεις!..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας δὲν ἀκούει τίποτα. Κάνει νὰ φύγῃ..

Ὁ Κεραυνός διστάζει νὰ μεταχειρισθῇ βία. Ξέρει πὺς ὁ Γκαοῦρ εἶναι πατέρας του. Τὶ κι' ἂν ἐκεῖνος δὲν θέλει νὰ τὸ παραδεχτεῖ.

Προσπαθεῖ νὰ τόν συγκρατήσει. Νὰ πάρει μὲ τὸ καλὸ πίσω τὴν ἀγαπημένη του Ραζίλ.

Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας ἔχει, ὅπως εἶπαμε, χάσει τὰ λογικά του. Τοῦ δίνει μιά ξαφνικὴ σπρωξιά. Τόν σωριάζει κάτω...

Ἀλίμονο! Κι' ὁ Κεραυνός δὲν ἔχει περισσότερὸ λογικὸ ἀπὸ κεῖνον. Πετιέται γρήγορα ἔπάνω. Σὰν λαβωμένο λιοντάρι χύνεται στὸν πατέρα του.

Ὁ νοῦς του εἶναι θολὸς σὰν τὸ νερὸ τοῦ βούρκου. Ἡ καρδιά στὰ στήθια του σπαρταράει σὰν ψάρι στὴ στεριά. Κι' ἡ ψυχὴ του κοχλάζει σὰν τὴ λάβα ποὺ ξεχύνεται ἀπὸ μανιασμένο ἡφαίστειο!..

Ὁ Γκαοῦρ παρατάει κάτω τὴ Ραζίλ.

Οἱ δύο τρομεροὶ ἄνδρες πιάνονται στὰ χέρια. Παλεύουν καὶ χτυπιῶνται μ' ἀφάνταστη λύσσα.

Ἡ Ταταμποῦ μπαίνει στὴ μέση τρομαγμένη. Ζητάει νὰ τοὺς χωρίσει. Ὅμως τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ κάνει...

Ὁ Γκαοῦρ δέχεται στὴν ἀρχὴ μερικὲς τρομαχτικὲς γροθιὲς τοῦ Κεραυνοῦ. Ζαλίζεται. Σαστίζει...

Ὅμως ὁ νεαρὸς Ἐπιστήμονας γρήγορα συνέρχεται. Νοιώθει τὶ τρομερὸ ἔγκλημα εἶναι νὰ χτυπάει τὸν Πατέρα του. Τὸν ἄνθρωπο ποὺ τοῦ χάρισε τὴ ζωή!..

Ἔτσι ἡ ὁρμὴ του κόβεται... Σιγά—σιγά χάνει τὴ δύναμη καὶ τὸ κουράγιο...

Μὰ τὸ ἴδιο δὲν συμβαίνει καὶ μὲ τὸν Γκαοῦρ. Αὐτὸς δὲν ξέρει πὺς ὁ ἀντίπαλος, ποὺ ζητάει νὰ σπαράξῃ, εἶναι γιὸς του.

Καὶ νά: Οἱ φοβερὲς γροθιὲς του πέφτουν τώρα σὰν θανατερὸ

χαλάζει στο πρόσωπο του ἄμοιρου παλικαριού...

Ὁ Κεραυνὸς βρίσκεται θεληματικά του σ' ἀφάνταστα δύσκολη θέση. Σὲ τραγική! Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ βρεῖ φριχτὸ θάνατο στὰ χέρια τοῦ μανιασμένου γίγαντα...

Ἡ Ταταμποὺ νοιώθει ἀδικαιολόγητη συμπάθεια γιὰ τὸ μελαχροινὸ παλικάρι. Εἶναι τὸ ἐνστικτο τῆς μητέρας. Ἡ διαίσθησή της πὼς εἶναι γιὸς της. Σπλάχνον της!..

Ἡ καρδιά τῆς ὑπέροχης Ἑλληνίδας σπαράζει νὰ τὸν βλέπει σὲ τόσο μεγάλο κίνδυνο.

Καὶ τὸ δικὸ της μυαλὸ θολώνει. Δὲν ξέρει τί σκέπτεται. Τί κάνει...

Ἀλίμονο! Ξαφνικά ἀρπάζει σὰν τρελλή μιὰ μεγάλη πέτρα. Ἐρχεται πίσω ἀπ' τὸν Γκαοὺρ. Τὸν χτυπάει μὲ δύναμη στὸ κεφάλι.

Ὁ ἄμοιρος βγάζει πονεμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ἀναίσθητος!

ΤΡΑΓΙΚΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ

Ἡ μανιασμένη Ταταμποὺ ἀμέσως συνέρχεται. Μετανοιώνει γιὰ τὸ κακὸ ποῦκανε. Λυγμοὶ συνταράζουν τὰ στήθια της. Ἡ καρδιά της σπαράζει στὸν πόνο!..

Μαζί μὲ τὸν Κεραυνὸ τώρα, σκύβουν πάνω στὸ χτυπημένο Γκαοὺρ. Κάνουν ὅτι μποροῦν νὰ τὸν συνεφέρουν...

Καὶ νά: Ξαφνικά φτάνει στ' αὐτιά τους παράξενη βοή. Εἶναι ὁ ἔλικας τοῦ Ρομπότ.

Ἡ Ραζίλ ἔχει βρεῖ τὴν εὐκαιρία. Μπαίνει μέσα. Βάζει σὲ κί-

νηση τὸ μηχανισμό του...

Ὁ ἀτσαλένιος γίγαντας ἀρχίζει ν' ἀνυψώνεται. Ὁ Κεραυνὸς προφταίνει. Μ' ἓνα πήδημα βρίσκεται κοντὰ του. Πιάνεται σ' ἓνα ἀπ' τὰ τεράστια σιδερένια πόδια του. Ἀνεβαίνει κι' αὐτὸς ψηλά!..

Ἡ γαλάζια Γυναίκα ξέρει τὸ χειρισμὸ τοῦ Ρομπότ. Τὸν ἔχει μάθει στὸ ταξίδι ποῦ ἔκανε ἀπ' τὸ Λονδίνο μέχρι τὴ Ζούγκλα...

Τώρα ὁ ἱπτάμενος γίγαντας ἔχει φτάσει σὲ μεγάλο ὕψος. Ἡ Ραζίλ θέλει νὰ ξεφορτωθεῖ τὸν Κεραυνό. Κάνει παράξενους χειρισμοὺς στὰ πηδάλια... Τὸ Ρομπότ ἀναποδογυρίζεται. Παίρνει τοῦμπες στὸν ἀέρα!..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ κάνει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες νὰ κρατηθεῖ. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή κινδυνεύει νὰ βρεθεῖ στὸ ζενο. Νὰ γκρεμοτσακιστεῖ στὸ τρομαχτικὸ βάραθρο!..

Σὲ λίγο, μὲ τίς περιποιήσεις τῆς Ταταμπού, ὁ Γκαοὺρ συνέρχεται. Ἡ μελαψὴ ἑλληνίδα τοῦ λέει ὅλη τὴν ἀλήθεια:

— Ἐγὼ σὲ χτύπησα, Γκαοὺρ!.. Δὲν μπορούσα νὰ κάνω ἄλλοι-
ως... Σὲ χτύπησα γιὰ νὰ σώσω
τὸν Κεραυνό... Δὲν ξέρω πὼς
βάστηξε ἡ καρδιά μου νὰ τὸ κά-
νω!.. Ἐνα μονάχα μπορῶ νὰ
σοῦ πῶ: Ἀγαπάω τὸν Κεραυνὸ
πιο πολὺ ἀπὸ σένα... Ὅμως μὲ
μιὰ ἀγάπη ἀλλοιώτικη. Παράξε-
νη. Κι' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν μπορῶ
νὰ τὴν καταλάβω... Νὰ τὴν ἐ-
ξηγήσω!..

Ὁ μελαψὸς γίγαντας τὴν ἀκούει ἀμίλητος. Βαθιὰ συλλογισμένος.

Ἡ Ραζίλ βρίσκεται τώρα μακρὰ. Ἡ μαγικὴ τῆς ἐπίδραση πάνω του ἔχει σταματήσει.

Τέλος ρωτᾷ χαμένα τὴ συντροφισσά του :

— Πέσ' μου τί γίνηκε ! Γιατί χτυπήθηκα μὲ τὸν Κεραυνό ; Νοιώθω τὸ κεφάλι μου ζαλισμένο... Δὲν μπορῶ νὰ θυμηθῶ τίποτα...

Ὁ Κεραυνός, ἔχει πιαστεῖ γερὰ, ἀπ' τὸ πόδι τοῦ Ρομπότ. Δὲν ξεκολλάει μὲ κανένα τρόπο... Ὅσο κι' ἂν πασχίζει γι' αὐτὸ ἢ κακιὰ Ραζίλ.

Σὲ λίγο, ἀπ' τὴ θέση ποὺ βρίσκεται, καταφέρνει νὰ πιάσει στὰ χέρια του τὰ πηδάλια. Τώρα μπορεί καὶ κατευθύνει αὐτὸς τὸν τεράστιο ἀτσαλένιο γίγαντα.

Καὶ νά : Τοῦ ἀλλάζει ἀμέσως κατεύθυνση. Τὸν γυρίζει κατὰ τὸ βραχώδικο βουνό...

Ἡ σατανικὴ Κόρη τοῦ Ζαλάχ γίνεται θεριὸ ἀνήμερο. Ξέρει πὼς ἅμα γυρῶσιν ἐκεῖ, εἶναι χαμένη ! Ἄν δὲν τὴν σκοτώσει ὁ Κεραυνός, θὰ τὴν σπαράξει ἐκεῖνος ὁ τρομερὸς μελαφρὸς γίγαντας...

Ἡ Ραζίλ τοῦ φωνάζει ἄγρια τώρα, ἀπ' τὸ μικρόφωνο :

— Ἀφησε, Κεραυνέ, τὰ πηδάλια !.. Μὴ μὲ τραβᾷς γιὰ τὴν κορφὴ τοῦ πέτρινου βουνοῦ. Θὰ μετανοιώσεις πικρὰ ἂν τὸ κάνεις !..

Ὁ Κεραυνὸς δὲν ἀκούει τίποτα. Σὲ λίγες στιγμὲς τὸ Ρομπότ βρίσκεται πάνω ἀπ' τὴν κορφὴ τοῦ βραχώδικο βουνοῦ.

Καὶ τότε ἀλίμονο ! Γίνεται κάτι ποὺ δὲν τὸ περίμενε ! Κἄ-

τι ἀφάνταστα τραγικὸ !..

Ἡ Ραζίλ, μέσα ἀπ' τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα, ρίχνει μιὰ μικρὴ ἀτομικὴ βόμβα. Στὴν ἀποθήκη τοῦ Ρομπότ βρίσκονται πολλὲς ἀπ' αὐτές !..

Τρομαχτικὴ ἔκρηξη γίνεται στὴν κορφὴ. Τὰ βράχια τινάζονται στὸν ἀέρα. Ἰκρεμίζονται στὸ βάραθρο !..

Ὁ Κεραυνὸς νοιώθει τρόμο καὶ φρίκη. Δὲν θέλει νὰ πάθουν κακὸ οἱ γονεῖς του. Ὅμως ἀλίμονο ! Τώρα θὰ εἶναι πιά ἀργά... Ἀμέσως γυρίζει τὰ πηδάλια. Τὸ Ρομπότ ἀπομακρύνεται ἀπ' τὸ περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό...

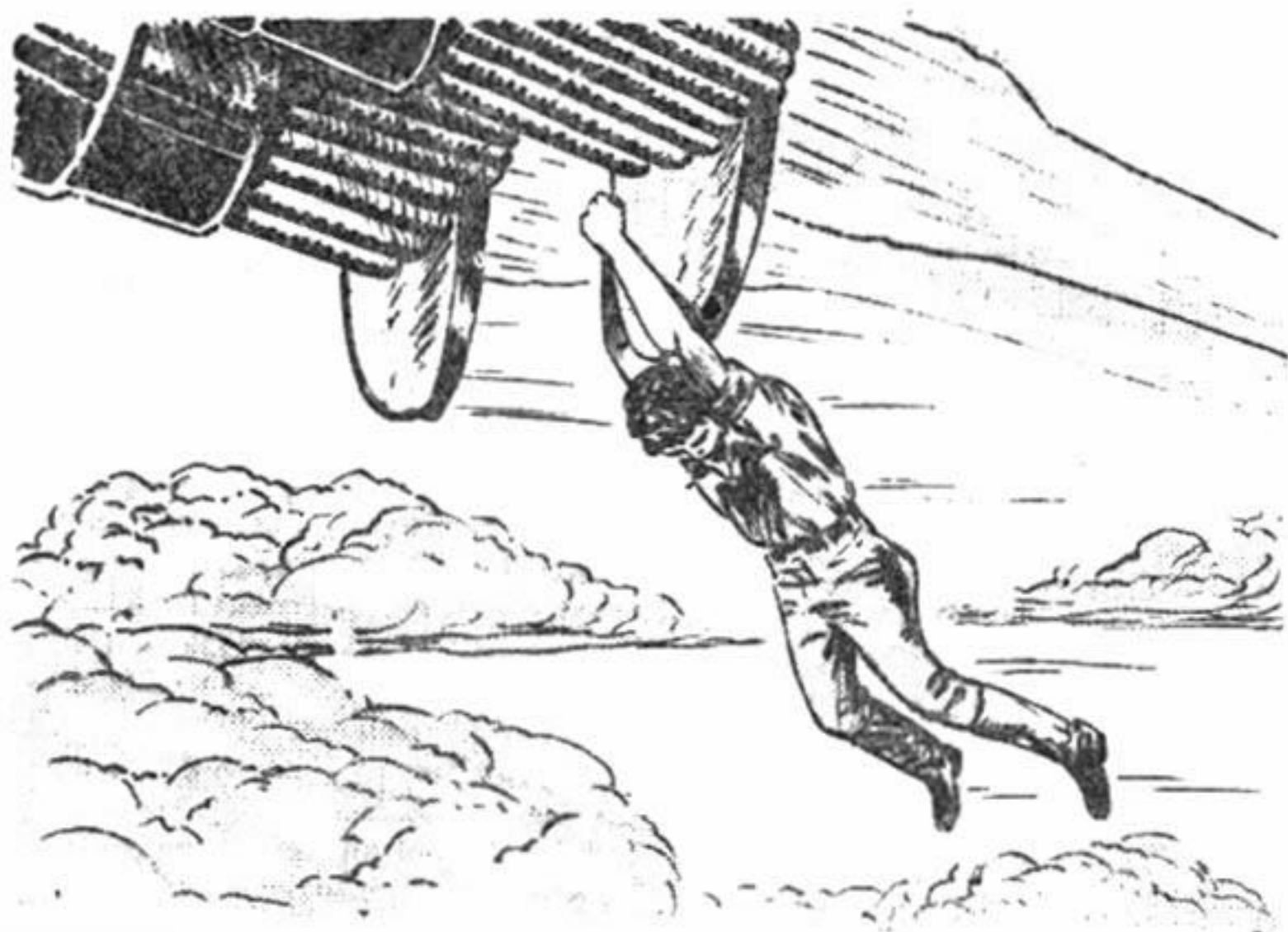
Ἡ γριλάζια γυναῖκα ἀκούγεται τώρα ἀπ' τὸ μεγάφωνο. Γελάει :

— Χά, χά, χά !.. Δὲν σοῦ εἶπα πὼς θὰ μετανοιώσεις πικρὰ ; Ὁ Πατέρας κι' ἡ Μητέρα σου ἔχουν γίνει χίλια κομμάτια τώρα... Ἄν μ' ἀγαπᾷς, ἔλα μαζί μου στὸν Ἄρη... Ἐκεῖ θὰ παντρευτοῦμε. Θὰ γίνουμε σύντροφοι παντοτεινοί.

Ὁ Κεραυνὸς βρίσκεται πάντοτε κάτω ἀπ' τὴ μαγικὴ ἐπίδραση τῆς Ραζίλ. Στιγμὴ δὲν μπορεῖ νὰ ζήσει μακρὰ τῆς. Ὅμως δὲν θέλει νὰ πάει στὸν Ἄρη... Καταλαβαίνει πὼς κάποια παγίδα θὰ τοῦχουν στήσει ἐκεῖ.

Ἔτσι, γυρίζει πάλι τὸ πηδάλιο... Δίνει στὸ Ρομπότ κατεύθυνση πρὸς τὰ κάτω !..

Καῖπου κοντὰ στὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας, βρίσκεται μιὰ μικρὴ λίμνη... Ἐκεῖ φέρνει τὸν τεράστιο ἀτσαλένιο γίγαντα. Τὸν ρίχνει μέσα στὰ ρυχὰ νερά τῆς. Λίγο πρὶν γίνῃ αὐτό, ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ προ-

‘Ο Κεραυνός προσπαίνει κι’ ἀρπάζεται ἀπ’ τὸ τεράστιο πο-
δάρι τοῦ Ρομπότ. Κάτω του φανταζει τώρα τρομαχτικό δάραθρο...

φταίνει. Πηδάει ἀπὸ ψηλά στὴν
ὄχθη.

‘Ο Ταρζάν βλέπει νὰ περνᾷ
πάνω ἀπ’ τὴ σπηλιὰ του τὸ Ρο-
μπότ. Ξεχωρίζει κρεμμασμένον
στὰ πόδια του τὸν Κεραυνό ..

Τρέχει χωρὶς νὰ χάσει στιγμή.
Φτάνει λαχανιασμένος στὴ Λί-
μνη...

Μαζὶ μὲ τὸ Γιὸ τοῦ Γκαοῦρ
προσπαθοῦν τώρα νὰ τραβήξουν
ἔξω τ’ ἀεροσκάφος .. Ἀδύνατον.
Τίποτα δὲν μποροῦν νὰ κατα-
φέρουν...

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
δὲν ἀπογοητεύεται ποτέ. Ἀμέ-
σως βγάζει τὴν τρομαχτικὴ
κραυγὴ του :

— Ἀααοοοο ! Ἀααοοοοοοοο !..

Σὲ λίγο φτάνει κοντὰ ὁ Σόμ.
‘Ο ἀγαπημένος του ἐλέφαντας.
Μὰ εἴτε κι’ αὐτὸς μπορεῖ νὰ
τραβήξει τὸ τεράστιο αὐτὸ μη-
χάνημα...

Στὸ μεταξὺ φτάνουν ἡ Βάτ
κι’ ἡ Τοίτα !.. ‘Ο Ταρζάν κάτ-
ι τοὺς λέει ..

Τὰ τετραπέρατα ζωντανὰ τὸ
βάζουν ἀμέσως σιὰ πόδια... Χά-
νονται στὴν πυκνὴ κι’ ἄγρια
βλάστηση ..

Σὲ λίγο ξαναγυρίζουν χαρού-
μενα. Πίσω τ’ ἀκολουθοῦν τρεῖς
γιγαντόσωμοι ἐλέφαντες.

‘Ο Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ἔχει στὸ μεταξὺ κόψει γερά χορ-
τόσχοινα. Δένουν μ’ αὐτὰ τὸ
Ρομπότ. Τὶς ἄκρες τοὺς κάνουν

θυλειές. Τίς περνάνε στούς λαί-
μους τῶν ἐλεφάντων.

Τέλος τοὺς φωνάζουν νὰ ξε-
κινήσουν. Ἔτσι τὰ παχύδερμα
βγάζουν στήν ὄχθη τὸν τεράστιο
ἀτσαλένιο γίγαντα...

Ὅμως ἡ σατανικὴ Ραζιλ μέ-
νει μέσα κλειδωμένη. Δὲν θέλει
μὲ κανένα τρόπο ν' ἀνοίξει τὴν
πόρτα τοῦ Ρομπότ. Νὰ βγεῖ
ἔξω...

Ὁ Κεραυνὸς τῆς φωνάζει.
Τὴν παρακαλᾷ τρελλὸς ἀπὸ ἀ-
γάπη. Λαχταράει νὰ ξαναδεῖ τὸ
панέμμορφο πρόσωπό της.

Τίποτα. Κανένα ἀποτελεσμα
δὲν φέρνουν οἱ προσπάθειές του...

Ἡ γαλάζια γυναίκα φωνάζει
ἀπὸ μέσα. Ἡ φωνή της ἀκού-
γεται πάντα ἀπ' τὸ μεγάφωνο :

— Ὁχι !.. Ποτὲ δὲν θὰ σᾶς
ἀνοίξω. Θὰ μείνω ἐδῶ· μέχρι νὰ
πεθάνω...

Ἀμέσως κάνει προσπάθεια :
Βάζει σὲ κίνηση τὸ Ρομπότ. Θέ-
λει νὰ ξαναπετάξει. Ὅμως στέ-
κεται ἀδύνατον. Ὁ Κεραυνὸς ἔ-
χει ἀφαιρέσει ἀπ' τὸ ἀεροσκά-
φος τὰ πηδάλια. Μόλις καταφέρ-
νει τ' ἀνυψωθεῖ λίγα μέτρα.
Ἀμέσως ξανάπέφτει βαρὺ κάτω.

Ὁ Ταρζάν παρακολουθεῖ τίς
μάταιες προσπάθειες τοῦ Κε-
ραυνοῦ. Τέλος τὸ πονηρὸ μυα-
λό του κατεβάζει μιὰ ἰδέα.
Μουρμουρίζει :

— Στάσου, παιδί μου ! Θὰ τὴν
κάνω ἐγὼ νὰ βγεῖ ἔξω... Θέλει
καὶ δὲν θέλει...

Ἀμέσως, ὀρπάζει ἀπὸ κάτω
μιὰ μεγάλη πέτρα... Κάθεται πά-
νω στὸν κορμὸ τοῦ τεράστιου
ἀτσαλένιου γίγαντα. Ἀρχίζει νὰ
χτυπάει μ' αὐτὴ τὰ πλευρά του.
Δυνατὰ καὶ ρυθμικά :

— Ντάννν... Ντάννν .. Ντάννν...
Ντάννν... Ντάννν... Ντάννν...

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας
ξέρει πῶς ὁ κρότος ἀκούγεται
ἐκατὸ φορές πιὸ δυνατὸς στὸ ἐ-
σωτερικὸ τοῦ Ρομπότ.

Πραγματικά. Ἡ γαλάζια γυ-
ναίκα περνᾷ μέσα ἐκεῖ μαρτυ-
ρικές στιγμές... Οἱ κρότοι χτυ-
πᾶνε μέσα στὸ μυαλό της. Τὴν
τρελλαίνουν... Τὸ νευρικό της
σύστημα σμαραλιάζει.

Μὲ τίς παλάμες πασχίζει νὰ
κλείσει τ' αὐτιά της. Ὅμως τί-
ποτα. Τὰ δαιμονισμένα χτυπή-
ματα τῆς πέτρας καὶ πάλι ἀ-
κούγονται. Ἡ ἀντήχησις, μέσα
στὸν κλειστὸ χῶρο ποὺ βοίσκε-
ται, εἶναι τρομερή. Θαρρεῖ πῶς
τῆς χτυπᾶνε μὲ σφυριὰ τὰ μη-
λίγγια !

Τὸ μαρτύριο εἶναι φοιχτό !
Τραγικὸ ! Ἀβάσταχτο. Ἀδύνα-
το πιά νὰ τὸ ὑποφέρει !

Ἢ καὶ νὰ : Ξαφνικά ἡ πόρτα
τοῦ Ρομπότ ἀνοίγει. Ἡ πεντά-
μορφη Ραζιλ πηδάει ἀλαφιασμέ-
νη ἔξω. Σφίγγει μὲ τίς παλάμες
τοὺς κροτάφους της. Τὸ βάζει
στὰ πόδια. Ξεφωνίζει σὰν
τρελλή :

— Τὸ κεφάλι μου ! Τὸ κεφά-
λι μου !

MONOMAXIA TAPZAN— ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Ὁ Ταρζάν μὲ γρήγορα πηδή-
ματα τὴ φτάνει. Τὴν ὀρπάζει
ἀπ' τὰ χρυσοκόκκινα μαλλιά.
Γιὰ λίγες στιγμές τὴν κυττάζει
κατάπληκτος. Τὰ μάτια του
παίρνουν ἑκφραση ἀπέραντου
θαυμασμοῦ.

Ἀλίμονο ! Ἡ μαγικὴ ὁμορ-
φιά τῆς Κόρης τοῦ τρομεροῦ

Ζαλάχ, ξετρελλαίνει και τή δική του καρδιά !

Στή στιγμή, χωρίς νά τὸ θέλει, ξεχνάει τή συντροφισσά του Τζέιν. . Τὸν γιό του τὸν Κεραυνοῦ.

Στὸ μεταξὺ ἔχει φτάσει κοντὰ κι' ὁ Κεραυνός. Κάνει ν' ἀρπάξει ἀπ' τὰ χέρια του τή Ραζίλ.

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας τὸν σπρώχνει βάνανσα :

— Φύγε σκύλε ! Ἡ γαλάζια γυναίκα εἶναι δική μου ! Οὔτε ὁ Χάρος δὲν θὰ μπορέσει νά τὴν ἀρπάξει ἀπ' τὰ χέρια μου !

Ὁ Κεραυνός εἶναι γρήγορος σὰν κεραυνός. Ταυτόχρονα σχεδόν, δίνει στὸ πρόσωπο τοῦ Ταρζάν τρομαχτική γροθιά...

Ἐκεῖνος σαστίζει λίγο. Ὅμως ἀμέσως συνέρχεται...

Στὸ διάστημα αὐτὸ ἡ γαλάζια Γυναίκα κάνει νά ξεφύγει ἀπ' τὰ χέρια του. Οὐρλιάζει ἄγρια :

— Κακοῦργοι !.. Ὁ Πατέρας μου θὰ σᾶς τιμωρήσει σκληρά ! Κι' ἐσᾶς, κι' ὁλόκληρο τὸ βρωμερὸ Πλανήτη σας !..

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας μὲ δυνατὴ σπρωξιά, τὴ σωριάζει κάτω. Γιά νά μὴ φύγει, βάζει τὸ δεξιὸ ποδάρι του γερά στή μέση της... Ταυτόχρονα ἀνταποδίδει τὴ γροθιά στὸν Κεραυνό !

Ὁ γιὸς τοῦ Γκαοῦρ χύνεται τώρα πάνω του. Οἱ δυὸ Ἄνδρες πιάνονται στὰ χέρια. Τρομαχτική πάλη ἀρχίζει.

Ὁ Ταρζάν καταφέρνει καὶ ὑπεράνθρωπο ! Παλεύει μὲ τὸν Κεραυνό, χωρίς καθόλου νά τροβήξει τὸ πόδι του πάνω ἀπ' τὴ Ραζίλ.

Ἡ σατανικὴ Μάγισσα τῆς Ἀ-

γάπης, ἔχει λυσσάζει ἀπ' τὸ κακό της. Μὲ τὰ νύχια της ξεσχίζει τώρα τὸ ποδάρι τοῦ Ἀρχοντα τῆς Ζούγκλας.

Ὁ Ταρζάν νοιώθει φριχτοὺς πόνους. Ἀβάσταχτους. Κάθε τόσο μουγγρίζει ἄγρια. Σπαρχτικά. Ὅμως δὲν τραβάει τὸ πόδι. Συνεχίζει ἀκλόνητος τὴ φοβερὴ μονομαχία.

Ὁ Κεραυνός εἶναι νέο παλικάρι. Ἀφάνταστο δυνατό κι' ἀτρόμητο !

Ἔτσι ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας φτάνει γρήγορα σὲ δύσκολη θέση. Οἱ γροθιές τοῦ τρομεροῦ ἀντίπαλου πέφτουν βροχή πάνω στὸ καταματωμένο πρόσωπό του !

Ἀλίμονο ! Καταλαβαίνει τώρα πὼς πρέπει νά τραβήξει τὸ πόδι του ἀπ' τὴ γαλάζια γυναίκα. Ἀλλοιῶς γρήγορα θὰ σωριαστεῖ πάνω τῆς ἀναίσθητος !

Ἔτσι καὶ κάνει.

Ἡ Ραζίλ λευτερώνεται. Στὴ στιγμή πετιέται ὀρθή. Τὸ βάζει στὰ πόδια. Παίρνει τυχαῖα κατεύθυνση πρὸς τὴν Ἀνατολή. Τρέχει νά σωθεῖ.

Ὁ Ταρζάν εἶναι κι' αὐτὸς τώρα λεύτερος. Σὰν μανιασμένο λιοντάρι χύνεται πάνω στὸν Κεραυνό. Τὸν χτυπάει μ' ἀφάνταστη ὁρμή καὶ λύσσα.

Ὅμως αὐτὸ δὲν κρατᾷ περισσότερο ἀπὸ λίγες στιγμές. Σιγὰ-σιγὰ ἡ φόρα του κόβεται. Ὁ θυμὸς καὶ τὸ μῖσος του γιὰ τὸν ἀνίπαλο οβύνουν. Σταματᾷ νά τὸν χτυπᾷ.

Τὸ ἴδιο κι' ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοῦρ. Κι' αὐτὸς δὲν νοιώθει πιά τὴν ἀνάγκη νά σπαράξει τὸν Ταρζάν. Παύει νά τὸν χτυπάει.

Οἱ δύο τρομεροὶ ἀντίπαλοι
ζυττάζονται τώρα χαμμένα. Πρῶ-
τος ὁ Ἄρχοντας τῆς Ζούγκλας
ψιθυρίζει ἐρωτηματικά :

— Γιατί χτυπιόμαστε ;

Ὁ Κεραυνὸς ἀποκρίνεται σὰν
ἠχώ :

— Γιατί χτυπιόμαστε ;

Οἱ ἄμοιροι μοιάζουν σὰν νὰ
ξυπνοῦν ἀπὸ ἓνα κακὸ ὄνειρο...

Αὐτὸ συμβαίνει γιατί ἡ γαλά-
ζια γυναίκα ἔχει ξεμακρύνει ἀπ'
αὐτούς. Οἱ δύο ἄνδρες βρίσκον-
ται πιά ἔξω ἀπ' τὴ μαγική τῆς
ἐπίδραση.

Ο ΠΟΚΟΠΙΚΟ ΚΙ' Η ΧΟΥΧΟΥ

Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὸ
βραχώδες βουνό.

Ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ
εἶναι ζωντανοὶ καὶ γεροί. Τίπο-
τα δὲν ἔπαθαν ἀπ' τὴν τρομερὴ
ἐκρηξή. Κι' αὐτὸ γιατί, πρὶν ἀπὸ
λίγο, εἶχαν κατέβει ἀπ' τὴν κορ-
φή τοῦ βουνοῦ τους. Τραβοῦσαν
γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ταρζάν. Πή-
γαιναν νὰ τοῦ ποῦν τί εἶχε συμ-
βεῖ. Νὰ σκεφτοῦν μαζὶ του τί
νὰ κάνουν.

Τὰ βράχια ποὺ κατρακυλοῦσαν
λίγο ἔλλειψε νὰ τοὺς σκοτώσουν.

Ὅμως μετὰ τὴν ἐκρηξή ξανα-
νεβαίνουν στὴν κορφή. Βλέπουν
κι' ἀπὸ κοντὰ τὸ κακὸ ποῦχει
γίνει.

Εὐτυχῶς ! Ἡ σπηλιὰ τους
εἶναι ἄθικτη. Τίποτα δὲν ἔχει
πάθει.

Τέλος, κατεβαίνουν πάλι τὰ
βράχια. Ξαναπαίρνουν τὸ μονο-
πάτι γιὰ τὴ σπηλιὰ τοῦ Ἀρ-
χοντα τῆς Ζούγκλας.

Καθὼς πλησιάζουν, ἀκοῦνε
γρήγορο ἀνθρώπινο ποδοβολητό.

Ὁ Γκαοῦρ παρατάει τὴ συντρό-
φισσά του. Τρέχει νὰ δεῖ ποιὸς
εἶναι.

Καὶ νά : Πίσω ἀπὸ τὶς πυκνὲς
φυλλωσιὲς ἀντικρῶζει τὴ γαλά-
ζια Γυναίκα.

Καὶ τὸ θᾶμμα γίνεται γιὰ δεύ-
τερη φορά : Ἡ μαγικὴ ἐπίδρα-
ση τῆς Ραζίλ, τὸν ξετρελλαίνει
πάλι. Τὴν ἀρπάζει μὲ λαχτάρα.
Τὴ σηκώνει στὰ χέρια του. Κά-
νει νὰ φύγει.

Ἡ Ταταμποῦ προφταίνει. Τρέ-
χει κοντὰ του. Πασχίζει νὰ τὸν
συγκρατήσῃ. Νὰ τὸν συνεφέρει.

— Μὴ Γκαοῦρ ! Ἄφησε τὴν
ξένη Γυναίκα ! Εἶναι μιὰ κακιὰ
Μάγισσα. Κάθε φορά ποὺ τὴ
βλέπεις, χάνεις τὰ λογικά σου.

Χαμένα πάνε τὰ λόγια τῆς ἄ-
μοιρης !

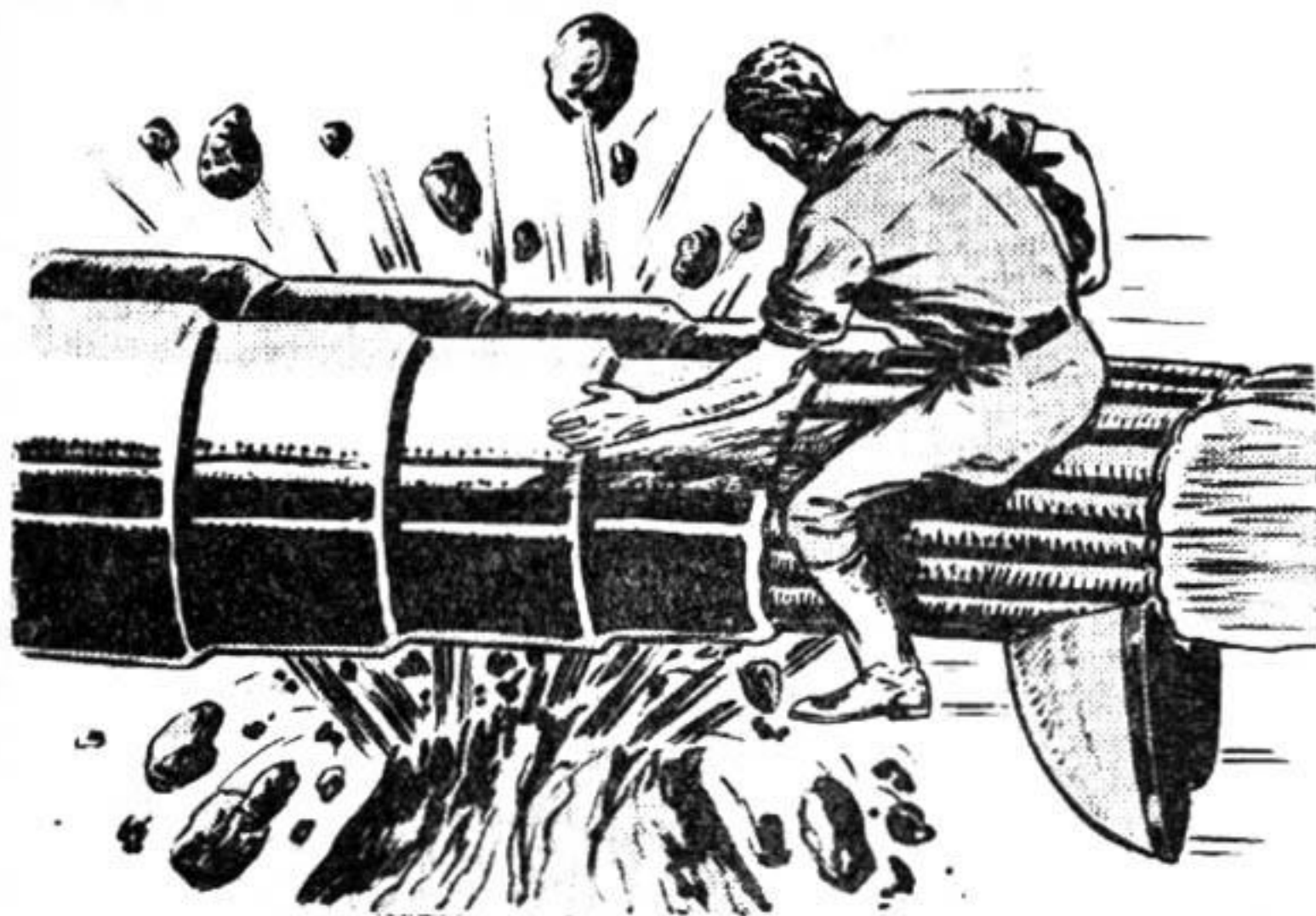
Ὁ μελαψὸς γίγαντας ἔχει γί-
νει ἀγνώριστος ! Μοιάζει μὲ
τρελλό. Δὲν ξέρει τί κάνει Φω-
νάζει ἄγρια στὴν Ταταμποῦ :

— Χάσου γρήγορ' ἀπ' τὰ μά-
τια μου, κακιὰ ἀρκούδα ! Γ' κρε-
μοτσακίσου ἀπὸ μπροστά μου !..
Δὲν θέλω νὰ σὲ βλέπω... Μο-
νάχα αὐτὴ τὴ γυναίκα ἀγαπῶ...
Αὐτὴ θὰ γίνει συντρόφισσά μου !..

Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα δὲν
παίρνει στὰ σοβαρὰ τὰ λόγια
του. Καταλαβαίνει πὼς ὁ σύν-
τροφός της δὲν ξέρει τί λέει. Τί
κάνει...

Μὰ δὲν σκέπτεται βέβαια τὸ
ἴδιο καὶ γιὰ τὴ γαλάζια Μάγισ-
σα τῆς ὁμορφιάς. Γι' αὐτὴν νοιώ-
θει ἀφάνταστο μῖσος. Θέλει μὲ
κάθε τρόπο νὰ τὴν ἀρπάζει ἀπ'
τὰ χέρια του. Νὰ τὴ σπαράξῃ
μὲ νύχια καὶ δόντια.

Πέφτει λοιπὸν μανιασμένη πά-
νω της. Ξεφωνίζει ἄγρια :

Ἡ Ραζίλ, ἡ γαλάζια μάγισσα τῆς ὁμορφίᾳς ρίχνει στὴν κορ-
φή τοῦ Ἑλληνικοῦ βουνοῦ μιὰ δόμβα. Τρομαχτικὴ ἐκρηξὴ
ἐπακολουθεῖ.

—Κακοῦργα! Ἐσὺ τὰ κάνεις
ὅλα!

Ὁ μελαψὸς γίγαντας προστα-
τεύει τὴ Ραζίλ. Σπρώχνει καὶ
χτυπάει τὴν πανώρια συντρό-
φισσά του. Οὐρλιάζει μὲ λύσσα:

—Φύγε Ταταμπού! Θὰ σὲ
σκοτώσω!

Ὅμως ἡ ἀτρόμητη Ἑλληνίδα
δὲν δειλιάζει ποτέ. Παλεύει καὶ
χτυπιέται μαζί του σὰν ἄντρας.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Κεραινὸς βρί-
σκονται λίγο πιὸ πέρα. Ἀκοῦνε
τὶς ἄγριες φωνές τῶν δυὸ συν-
τρόφων. Τρέχουν κατὰ 'κεῖ...

Ἀλίμονο!.. Μόλις φνάνουν
κοντά, ἀντικρῶνουν πάλι τὴ γα-

λάζια γυναῖκα. Τὸ μυαλό τους
θολώνει ξανά. Νοιώθουν τὶς καρ-
διές νὰ χτυπᾶνε δυνατὰ μέσα
στὰ στήθια τους... Γίνονται
τρελλοὶ ἀπὸ ἀγάπη γι' αὐτήν.

Τώρα ζητιᾶνε κι' ἐκεῖνοι ν' ἀρ-
πάξουν ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Γκαοῦρ
τὴ Ραζίλ.

Φοβερὴ μάχη ἀρχίζει.

Οἱ τρεῖς Ἄνδρες, ἡ Ταταμπού
κι' ἡ γαλάζια Γυναῖκα, γίνονται
ἓνα κουβάρι...

Καὶ νά: Πάνω στὴν ὦρα φτά-
νουν ὁ Ποκοπίκο κι' ἡ Χουχού.
Γυρίζουν ἀπ' τὴν καλύβα τοῦ
Μάξ Ἀρλαν... Ὁ Ἀμερικανὸς
τυχοδιώκτης εἶναι καλύτερα. Ἡ

πονετικιά Γιούλινα παραστέκει
στο προσκεφάλι του !

Ε. Ο Ποκοπίκο αντικρύζει για
πρώτη φορά την πανέμορφη γα-
λαζια γυναίκα. Σάν... άντρας κι'
αυτός, δέχεται στην καρδιά του
τη μαγική της επίδραση. Ξε-
τρελλαίνεται από αγάπη ! Ψιθυ-
ρίζει χαμένα :

— Άμάν, καί κήκα !.. Αυτή
είναι γυναίκα για 'μένα !.. Πολύ
τή γουστάρω, άδερφέ μου !.. Σάν
νά την έχουνε ξεβγαλει μέ... λου-
λάκι !

Άμέσως τραβάει τη θρυλική
σκουριασμένη χιτζάρα του. Ρίχ-
νει μιά ματιά στους τρεις αντί-
ζηλους που τη διεκδικούν. Στριγ-
γλίζει άγρια :

— Άμάν κεφάλια που θά... κα-
τεδαφίσω. άδερφέ μου ! Μέτρα
τα Χουχού νά μη χάσουμε το
λογαριασμό !..

Η κοντόχοντρη πυγμαία του
σερβίρει στο οβέρκο στράκα άε-
ροδυναμική :

— Τρομάρα στά μπατζάκια
σου, χρυσό μου !.. Καλέ τι της
ζηλέψατε της άσχημομούρας !
Δέν γλέπτετε έδώ κορίτσι σάν
τά... ψυχρά ύδατα !.. Μούρλια
έκ γενετής ! Μέν συγχωρείτε
κιόλας !..

Ο Νάνος έχει χάσει τὰ λογι-
κά του Είναι ξετρελλαμένος μέ
τη Ραζίλ. Ούτε καν παίρνει χα-
μπάρι τη στράκα της Χουχούς.
Κι' άς πείαζε σπίθες στο θρυλι-
κό του οβέρκο !

Μέ τη χιτζάρα σηκωμένη ψη-
λά, φωνάζει τώρα στη γαλάζια
Γυναίκα :

— Νά μου ζήσεις... Λουλάκω
μου γαλαζοαίματη !.. Έγώ είμαι
για σένα !

Στή στιγμή σκαρώνει καί τ' ά-
παραίτητο στιχάκι :

«*Νάμουν έγώ τρελλό πουλί
κι' έσύ μικρό δεντράκι,
νά... πέταγες, νά 'ρχόσουν
κοντά μου ένα βραδάκι !*»

Όμως πλάϊ του ή μάχη συνε-
χίζεται. Ο Γκαούρ, ό Ταρζάν
κι' ό Κεραυνός παλεύουν καί
χιτυπώνται για την πανέμορφη
Ραζίλ.

Μά κι' ό Ποκοπίκο έχει, σάν
κι' αυτούς, χάσει το νοϋ. Μέν τη
χιτζάρα του τώρα, χύνεται στο
σιωρό. Χτυπάει μέσ' τὰ όλα :

— Πίσω καί σās έφαγα, Τζι-
τζιφιογκάκια ! Η Λουλάκω εί-
ναι δική μου ! Κανένas δέν θά
μου τη φάει !..

Άλίμονο ! Η χιτζαριά του
βρίσκει στον όμο τον Κεραυνό.
Τόν τραυματίζει...

Ο Νάνος τó βάζει στα πόδια.
Τρέχει νά σωθει...

Ο Γιός του Γκαούρ γίνεται
θεριό άνήμερο. Παρατάει τον
καυγά. Τρέχει ξωπίσω του. Τόν
κυνηγάει...

Ο Ποκοπίκο τραβάει κατá
τη μικρή Λίμνη.

Νά όμως ! Μόλις ξεμακραίνουν
κι' οί δυό, παύουν νά δέχονται
τη μαγική επίδραση της γαλά-
ζιας Γυναίκας. Σταματάνε. Συ-
νέρχονται. Ξαναβρίσκουν τὰ λο-
γικά τους...

Ο «Λυσσθεόρατος Άντρακλας»
κόβει ένα βότανο που ξέρει... Τό
δίνει στον Κεραυνό νά βάλει
στην πληγή του. Μουρμουρίζει
βαριά :

— Πφ !.. Σπουδαία τὰ λάχα-
να ! Η Χουχούκα μου είναι ά-
νώτερη της Λουλάκως ! Άμείει !
Κυτιάζει μέ συμπόνοια τó

Γιὸ τοῦ Γκαούρ. Συνεχίζει :

— Εἶδες, ἀδερφέ μου, τί κόνιτρες νὰ πάθεις ; Θὰ σοῦ θέριζα τὸ « μυαλοβάρελο » ἄνευ λόγου καὶ αἰτίας ! Κι' ὅχι τίποτ' ἄλλο, μὰ δὲν θ' ἄχες ποῦ νὰ βάζεις τό... καπέλλο σου ! Μὲ ἀντιλήβεις τὸ ὅποῖον ;

ΚΥΝΗΓΙ ΣΤΟΥΣ Αἰθεῖρες !

Ξαφνικὰ παράξενη βοή ἀκούγεται στὸν οὐρανό... Ὁ Κεραυνὸς κι' ὁ Ποκοπικό σηκώνουν τὰ κεφάλια τους.

Ὁ Νάνος ξαφνιαίνεται Στριγγλίζει τρομαγμένος :

— Ἀμάν, ἀδερφέ μου ! Ἐνα κοπάδι σατανάδες ! Μονάχα ὁ τσοπάνος τοὺς λείπει !

Πραγματικά. Πάνω ἀπὸ ἑκατὸ τερατόμορφοι κάτοιχοι τοῦ Ἄρη, κατεβαίνουν μ' ἀσύλληπτη ταχύτητα πρὸς τὴ Γῆ... Στὶς ράχες τους στριφογυρίζουν δαιμονισμένα οἱ ἔλικες.

Σὲ λίγο φτάνουν πολὺ χαμηλά. Πάνω σχεδὸν ἀπ' τὶς κορυφὰς τῶν δέντρων.

Ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμπού, παρατάνε τὸν καυγά τους. Παρακολουθοῦν μὲ σηκωμένα κεφάλια τοὺς ἀλόκοτους ἐπισκέπτες...

Καὶ νά : Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς κάνει ξαφνικὴ βουτιά. Ἀρπάζει στὰ χέρια του τὴ γαλάζια Γυναικα. Ἀνεβαίνει πάλι ψηλά. Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολουθοῦν. Προχωροῦν γιὰ τὴ στρατόσφαιρα...

Οἱ δυὸ γίγαντες κι' ἡ μελαψή Ἑλληνίδα τ' ἄχουν χάσει. Ἡ ἀρπαγὴ τῆς Ραζίλ γίνηκε ἀφάνταστα γρήγορα. Δὲν πρόλαβαν νὰ κάνουν τίποτα...

Μαρμαρωμένοι κι' οἱ τρεῖς

συνεχίζουν νὰ κυττάζουν τὸ κοπάδι τῶν δαιμόνων. Τὸ βλέπουν νὰ χάνεται στὸ βάθος τοῦ Ἀπείρου...

Ὁ Ποκοπικό πιὸ πέρα, μὲ σηκωμένο τὸ κεφάλι κι' αὐτός, μουρμουρίζει :

— Πάει ἡ Λουλάκω !.. Μοῦ τὴ φάγανε οἱ μάγες !

Ὁ Κεραυνὸς ὅμως σύντομα συνέρχεται. Τὸν τραβάει ἀπ' τὸ χέρι :

— Ἐλα μαζί μου !.. Γρήγορα θὰ τοὺς φτάσουμε !..

Σὲ μικρὴ ἀπόσταση βρίσκεται ἡ Λίμνη. Στὴν ὄχθη τῆς περιμένει ὁ τεράστιος ἀτσαλένιος γίγαντας.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ ξαναβάζει γρήγορα τὰ πηδάλια ποὺ εἶχε ἀφαιρήσει. Ἀνοίγει τὴν πόρτα τῆς κοιλιᾶς του. Σπρώχνει τὸ Νάνο.

— Ἐμπρός ! Πήδησε μέσα !

Ὁ Ποκοπικό διαμαρτύρεται :

— Σὲ περικαλῶ, κύριε ! Τὰ Ρομπότια δὲν τὰ πολυγουστάρω... Πέταξε μονάχος σου. Τοῦ λόγου μου θὰ ρθῶ μὲ τά... πόδια.

Ποιὸς τὸν ἀκούει ὅμως. Ὁ Κεραυνὸς τὸν ἀρπάζει ἀπὸ τὴ χατζάρα. Τὸν σέρνει μαζί του μέσα... Κλείνει τὴ χοντρὴ τετράγωνη πόρτα. Βάζει σὲ κίνηση τὸν τρομερὸ μηχανισμό τοῦ ἀεροσκάφους...

Τὸ « Τέρας τῶν Οὐρανῶν » ἀρχίζει ν' ἀνυψώνεται...

Ὁ ἄμμοιρος Νάνος στριγγλίζει μέσα στὴν κοιλιά τοῦ τεράστιου ἀτσαλένιου γίγαντα. Τὸ μεγάφωνο κάνει τὴ φωνή του ν' ἀκούγεται σὰν ἀπὸ στόμα Δράκου.

— Γειά σας βρέεε !.. Ἄμα

μέ ξαναδεείτε νά μου τελεγραφή-
σετεεεε !

‘Ο Γκαούρ, ή Ταταμπού κι’
ή Χουχού, τόν άκούνε ... Βλέ-
πουν και τόν Ρομπότ ν’ νεβαίνει
ψηλά στά σύννεφα. Νά κυνηγάει
τό κοπάδι τών Δαιμόνων !..

‘Η πυγμαία άναστενάζει :

— ‘Αμάν, κακό πού τόπαθα !..
Πάλι θά ... ζωντανοχηρέψω ή
καφερούλα !.. Κι’ είμαι τόσο
μούρλια, πού κακαχρονονάχω !..
Φτού μου ! Φτού μου Με συγχω-
ρείτε κιόλας !

‘Ο Κεραυνός κυνηγάει μέ λύσ-
σα τούς τερατόμορφους ανθρώ-
πους τού πλανήτη ‘Αρη. Αύτούς
πού άρπαξαν τή γαλάζια γυναί-
κα.

Τώρα βέβαια βρίσκεται σέ με-
γάλη απόσταση. Δέν νοιώθει
πιά τρελλή άγάπη γι’ αυτήν...
‘Ομως πρέπει νά τούς φτάσει.
Νά τήν άρπάξει άπ’ τά χέρια
τους. Νά τήν κρατήσει αιχμά-
λωτη στη Γή...

Ξέρει πώς πάνω στόν ‘Αρη
βρίσκεται ό κακοϋργος ‘Επιστή-
μονας Κράουζ. Πώς θά κάνει
ό,τι μπορεί άπ’ εκεί, νά κατα-
στρέψει τόν Πλανήτη μας. ‘Αν
ή Ραζίλ βρίσκεται στη Γή, ό
Ζαλάχ, ό παντοδύναμος πατέρας
της, θά τόν έμποδίσει. Δέν θά
τού δώσει τά μέσα νά κάνει κα-
κό στο ‘Αστρο πού βρίσκεται ή
μοναχοκόρη του !

Και νά : Σέ λίγο, ό άτσαλέ-
νιος γίγαντας φτάνει τό κοπάδι
τών σατανάδων. ‘Ενας άπ’ ό-
λους αυτούς, ό πιο μεγαλόσω-
μος, κρατάει στην άγκυλιά του
τή γαλάζια Γυναίκα.

‘Ο Γιός τού Γκαούρ, μέ κα-

τάλληλους χειρισμούς, άπλώνει
τά τεράστια χέρια τού Ρομπότ.
Ζητάει νά τούς άρπάξει στις τρο-
μερές δαγκάνες του.

Οί Τερατάνθρωποι τού ‘Αρη
είναι άφάνταστα εύκίνητοι. Σβέλ-
τοι ! Με μεγάλη εύκολία κατα-
φέρνουν νά τού ξεφύγουν. Τίπο-
τα δέν μπορεί νά κάνει. ‘Ο ά-
τσαλένιος γίγαντας είναι βερός.
Δυσκίνητος. ‘Αδύνατο νά τούς
παρακολουθήσει στοίς έλιγμούς
πού κάνουν.

‘Ο Ποκοπίκο κυττάζει τήν κί-
νηση άπ’ τό στρογγυλό παραθυ-
ράκι τής κοιλιās τού Ρομπότ.
‘Η ψυχή του έχει άγανακτήσει
μ’ αυτή τήν κατάσταση.

Σέ μιá στιγμή δέν κρατιέται.
Φωνάζει στόν Κεραυνό :

— Δέν άνοίγεις τήν πόρτα, ά-
δερφέ μου ; Με τό κυνηγητό δέν
γίνεται τίποτα. Πρέπει νά βγώ
νά τούς σφάξω .. ιδιοχείρως !

‘Ο Γιός τού Γκαούρ συνεχί-
ζει τίς προσπάθειές του. Ζητάει
τόρα ν’ άρπάξει μέ τίς δαγκάνες
τού Ρομπότ, τόν γιγαντόσωμο
Τερατάνθρωπο. Αύτόν πού κρα-
τάει στά χέρια του τή Ραζίλ.

‘Εκείνος σηκώνει και τό βά-
ρος τής γαλάζιας Γυναίκας. Δέν
είναι τόσο εύκίνητος σάν τούς
άλλους. Με δυσκολία καταφέρει
νά κάνει τούς έλιγμούς πού χρειά-
ζονται...

‘Ο Κεραυνός από στιγμή σέ
στιγμή θά τόν πιάσει.

‘Ο Τερατάνθρωπος βλέπει τόν
κίνδυνο. Νοιώθει πώς είναι ά-
δύνατο νά γλυτώσει.

Και νά : ‘Απ’ τό τεράστιο
στόμα του βγαίνει παράξενη ά-
γρια κραυγή :

— Χόϊ χόοοοοοοοοοοο !

Οἱ ἄνθρωποι τοῦ Ἄρη καταλαβαίνουν τὴ σημασία της. Ἀμέσως γυρίζουν μπρὸς-πίσω. Πέφτουν ὅλοι στὸ Ρομπότ. Γατζώνουν πάνω του. Ἄλλοι στὰ χέρια. Ἄλλοι στὸ κεφάλι. Ἄλλοι στὰ πόδια. Ὅπου μποροῦν νὰ σταθοῦν, πάνω στὸ τεράστιο μεταλλικὸ κορμί του.

Ὁ ἄτσαλένιος γίγαντας σηκώνει τώρα τὸ βάρος ἑκατὸ ἀνθρώπων. Μὲ δυσκολία καταφέρνει νὰ προχωρεῖ. Τοῦναι ἀδύνατο πὰ νὰ φτάσει τὴ γαλάζια Γυναίκα..

Ὁ Ποκοπίκο ρωτᾷ τὸν Κεραυνό :

— Τί γίνεται τώρα, κύριε Τέτοιε ; Ἐλαιοφορεῖο μᾶς περάσανε ; Τί λές ; Νὰ βγῶ νὰ τοὺς κόψω εἰσιτήρια ; Θὰ χαρτζηλικωθοῦμε, ἀδερφέ μου !

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαούρ μὲ βίαιους χειρισμοὺς κάνει τὸ Ρομπότ ν' ἀναποδογυρίζεται. Θέλει νὰ τινάξει ἀπὸ πάνω του τοὺς ἀμέτρητους Τερατάνθρωπους.

Χωρὶς αὐτοὺς θὰ μπορέσει νὰ τρέξει. Νὰ φτάσει τὴ Ραζίλ.

Ὅμως ἔκείνοι ἔχουν γατζώσει γερά. Οὔτε ἓνας ἀπ' ὅλους δὲν πέφτει...

Ὁ Κεραυνὸς δὲν ἀπογοητεύεται. Βάζει τίς μηχανές του στὴ μεγαλειότερη δυνατὴ κίνηση. Καταφέρνει νὰ νικήσει τὴν ἀντίσταση τοῦ βάρους ποὺ σηκώνει. Τὸ ἀεροσκάφος ξαναβρίσκει τὴν πρώτη του ταχύτητα. Σιγά-σιγά φτάνει πάλι κοντὰ στὴ γαλάζια γυναίκα.

Ὁ γιγαντόσωμος Τερατάνθρωπος βρίσκεται ξανά σὲ κίνδυνο. Οἱ τρομερές δαγκάνες τοῦ Ρομπότ τὸν ζυγώνουν ἀπειλητικά.

Ὅμως κι' αὐτὴ τὴ φορὰ καταφέρνει νὰ ξεφύγει. Ἀπ' τὸ στόμα του βγαίνει μιὰ δεύτερη κραυγή :

— Μάχ βόοοοοοοοοοοοοο !

Οἱ δαίμονες ποὺ βρίσκονται πάνω στὸν τεράστιο ἄτσαλένιο γίγαντα, ἀρχίζουν ἀμέσως νὰ μετακινοῦνται. Ὅλοι, καὶ οἱ ἑκατό, ἔρχονται στ' ἀριστερὸ μέρος τοῦ Ρομπότ. Τὸ βάρος τους τώρα δὲν εἶναι μοιρασμένο. Τὸ ἀεροσκάφος δέχεται μεγάλη πίεση ἀριστερά... Σιγά—σιγά γέρνει. Ἀναποδογυρίζει...

Ὁ Νάνος μουρμουρίζει ἀνήσυχος :

— Καπάκι μᾶς φέρανε οἱ μάγκες ! Πολὺ τοὺς γουστάρω, ἀδερφέ μου !

Ἀμέσως στριγγλίζει ἀπ' τὸ μέγafωνο :

— Ἐ, καλόπαιδα ! Θὰ κάτσετε φρόνιμα ;! Πρέπει δηλαδὴ νὰ σᾶς σφάξω γιὰ νὰ βάλετε... μυαλό ;

Ὁ Κεραυνὸς, μὲ δυσκολία τώρα, καταφέρνει νὰ κρατᾷ τὸ Ρομπότ σὲ ἰσορροπία. Τὸ κοπάδι τῶν δαιμόνων εἶναι ἀβάσταχτο φορτίο γι' αὐτόν... Ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ κινδυνεύει νὰ γκρεμοτσακιστεῖ κάτω στὴ Γῆ. Νὰ γίνει χίλια κομμάτια !..

Μὲ ἀπεγνωσμένες προσπάθειες συγκρατεῖ τὸν ἄτσαλένιο γίγαντα στὸ κενό... Οἱ Τερατάνθρωποι τοῦ Ἄρη ἔχουν κολλήσει στὸ πλευρὸ του σὰν στρεῖδια. Ὁ ἓνας πάνω στὸν ἄλλο. Δὲν δείχνουν καμμιά διάθεση νὰ τὸν ἀφήσουν ἤσυχο.

Ὁ τερατόμορφος γίγαντας μὲ τὴ Ραζίλ ἔχει ξεμακρύνει πολὺ

τόρα. Ζυγώνει πιά στὸν πλανήτη Ἄρη.

Ἡ κεφάλαια τοῦ Ποκοπίκο κατεβάζει ξαφνικὰ μιὰ ιδέα. Συμβουλεύει τὸν Κεραυνό :

— Θέλεις νὰ ξεκολλήσουν ἀπὸ πάνω μας οἱ μάγκες ; Σβῦσε τίς μηχανές κι' ἄσε τὸ « Σιδερένιο Μαντράχαλο » νὰ γκρεμοτσακιστεῖ τὸν κατήφορο. Μὲ περικολουθεῖς :

Ὁ Κεραυνὸς βρίσκει σοφὴ τὴν ιδέα τοῦ νάνου. Κάνει ὅπως τοῦ εἶπε. Τραβάει δυὸ μεγάλους μοχλοὺς. Ὁ δαιμονισμένος θόρυβος τῶν μηχανῶν καὶ τῶν ἐκρήξεων, σταματᾷ ἀμέσως .. Τὸ Ρομπότ ἀκυβέρνητο πιά πέφτει στὸ βάρανθο...

Οἱ τερατάνθρωποι τοῦ Ἄρη, τὰ χάνουν στὴν ἀρχή. Ἀφήνουν νὰ παρασέρνονται στὴν τραγικὴ πτώση... Ὅμως γρήγορα συνέρχονται. Καταλαβαίνουν τὸν τρομερὸ κίνδυνο... Ὅλοι μαζί ξεφεύγουν ἀπ' τὸν ἀτσαλένιο γίγαντα. Σὰν ἓνα κοπάδι κοράκια, πάνω ἀπ' τὸ πτώμα ψόφιου γαϊδάρου.

Τὸ Ρομπότ εἶναι λεύτερο πιά. Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ ξαναβάζει μπροστὰ τίς μηχανές του. Τὸ συγκρατεῖ στὸ κενό...

Αμέσως τοῦ δίνει πάλι κατεύθυνση πρὸς τὰ πάνω. Προχωρεῖ γιὰ τὸν Ἄρη.

Ὁ Ποκοπίκο κι' αὐτὴ τὴ φορὰ εἶναι ὁ σωτήρας. Καμαρώνει σὰν γύφτικο σκεπάρνι. Ξεφωνίζει χαρούμενος :

— Αὐτὸ ἦτανε ! Ὅστις τοῦ ξαναγουστᾷρει, ἥς καβαλλήσῃ τὸ ἔλαιοφορεῖο μας ! Ἀμέεε !

Μὰ στὸν ἐνθουσιασμό που βρίσκει, δὲν προσέχει. Ἀκουμπά-

ει τὸ χέρι του σ' ἓνα γυμνὸ σῶμα. Ὁ ἄμοιρος τινάζεται σὰν νὰ τὸν χτύπησε ἀστροπελέκι !

Ὁ Κεραυνὸς τὸν μαλλώνει :

— Δὲν σοῦ ἔχω πεῖ τόσες φορές νὰ προσέχεις ! Τὰ σύρματα αὐτὰ ἔχουν ἡλεκτρισμό ! Πάλι καλὰ ποὺ δὲν γίνηκες κάρβουνο !

Ὁ ἀτσαλένιος γίγαντας συνεχίζει τὴν πορεία του. Τραβάει ἴσια γιὰ τὸν πλανήτη Ἄρη...

Νὰ ὅμως : Τὸ κοπάδι τῶν δαιμόνων συγκεντρώνεται πάλι. Ὅλοι μαζί χύνονται ξανά πάνω του. Ζητᾷ νὰ ξανακολλήσουν στὸ πλευρὸ του. Νὰ τὸν ξαναφέρουν στὴν ἴδια δύσκολη θέση...

Ὁ Κεραυνὸς δίνει στ' ἀεροσκάφος του τὴν πιὸ μεγάλη ταχύτητα. Τρέχει νὰ τοὺς ξεφύγει...

Ἀδύνατον ! Οἱ Τερατάνθρωποι, ἐλαφροὶ καθὼς εἶναι, τρέχουν πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτόν. Ἀπὸ στιγμή σὲ στιγμή θὰ τὸν φτάσουν πάλι. Ὁ κίνδυνος εἶναι μεγάλος !..

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ βάζει σ' ἐνέργεια τ' ἀτομικὸ πολυβόλο τοῦ Ρομπότ. Ἐτοιμάζεται νὰ τοὺς θερίσει... Κανένας δὲν θὰ μείνει πιά ζωντανός !..

Ἡ κεφάλαια τοῦ Ποκοπίκο κατεβάζει τώρα κι' ἄλλη σοφὴ ιδέα. Φωνάζει στὸν Κεραυνό :

— Μὴ τοὺς σκοτώσεις, σὲ περικαλῶ, γιατί θά... παραξηγηθεῖ ἡ χατζάρα μου !.. Ἀμα γουστᾷρεις νὰ τοὺς ξεφορτωθεῖς ὑπάρχει ἄλλος τρόπος...

Ἐξηγεῖ μὲ λίγα λόγια τὸ σχέδιό του.

Ὁ Γιὸς τοῦ Γκαοὺρ ἐνθουσιάζεται :

— Μπράβο Ποκοπίκο ! Εἶσαι πολὺ ἔξυπνος !

Ὁ νάνος κάνει πῶς στρίβει
τ' ἀνύπαρκτο μουστάνι του.
Μουρμουρίζει βαριά :

— Αὐτὸ τὸ ξέρουμε ! Τίποτ'
ἄλλο νὰ μᾶς πεῖς !..

Ὁ νεαρὸς Ἐπιστήμονας πραγ-
ματοποιεῖ ἀμέσως τὸ σχέδιο τοῦ
μικροσκοπικοῦ συντρόφου του.

Διοχετεύει δυνατὸ ἠλεκτρι-
ρεῦμα, σ' ὁλόκληρο τὸ μεταλλικὸ
περίβλημα τοῦ Ρομπότ.

Καὶ νά : Οἱ Τερατάνθρωποι
τοῦ Ἄρη φτάνουν σὲ λίγες στιγ-
μές Πέφτουν μ' ὀρμὴ καὶ λύσ-
σα πάνω του. Ζητᾶνε νὰ γαντζω-
θοῦν πάλι. Νὰ τὸ ἐμποδίσουν νὰ
προχωρήσει...

Ὅμως ἡ ἰδέα τοῦ τετραπέρα-
του Ποκοπίκο θριαμβεῦει ! Κα-
θὼς ἀγγίζουν στὸ Ρομπότ πα-
θαίνουν ἠλεκτροπληξία. Τινά-
ζονται μὲ δύναμη μακρυνά. Βγά-
ζουν ἀλόκοτα πονεμένα ξεφω-
νητά !

Κανένας πιά δὲν τολμάει νὰ
πλησιάζει τὸν ἀτσαλένιο γίγαν-
τα Φεύγουν τρομαγμένοι ὅλοι.
Μὲ ἀσύλληπτη ταχύτητα προχω-
ροῦν κοτὰ τὸν Ἄρη...

Ὁ πλανήτης του βρίσκεται
πολὺ κοντὰ τώρα. Φαίνεται τε-
ράστιος ! Σκεπάζει ὁλόκληρο
σχεδὸν τὸν οὐρανό...

Ὁ Κεραυνὸς τρεῖχει ξωπίσω
τους. Πασχίζει νὰ τοὺς ξεπερά-
σει. Νὰ φτάσει, πρῶτος αὐτὸς
στὸ γειτονικὸ ἄστρο.

Ὅμως ἀλίμονο ! Κάνει λογα-
ριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο.

Ξαφνικά. κάθε κίνηση μέσα
στὸ Ρομπότ σταματάει. Λές κι'
ἓνα ἀόρατο μαγικὸ χέρι γύρισε
μὲ μιᾶς ὅλους τοὺς διακόπτες !..

Ὁ τεράστιος ἀτσαλένιος γί-
γαντας παύει νὰ προχωρεῖ.

Τ' ἀντίθετο : Μιὰ τρομαχτικὴ
δύναμη τὸ σπρώχνει πίσω. Κατὰ
τὴ Γῆ μας. Ἀρχίζει νὰ γκρεμί-
ζεται πρὸς τὰ κάτω...

Ὁ νεαρὸς Ἐπιστήμονας κά-
νει ἀπεγνωσμένες προσπάθειες.
Ζητάει νὰ ξαναβάλει μπρὸς τὰ
πολύπλοκα μηχανικὰ σπλάχνα
τοῦ Ρομπότ. Τίποτα δὲν κατα-
φέρνει. Καμμιά συσκευή δὲν λει-
τουργεῖ. Καμμιά ἐκρηξὴ δὲν γί-
νεται. Ὅλα μένουν ἀκίνητα. Νε-
κρά ! Ἡ τρομερὴ πτώση συνεχί-
ζεται.

Ὁ Ποκοπίκο νοιώθει τὸ γρι-
χτὸ τέλος τοῦ τοὺς περιμένει.
Στὴ Γῆ ποὺ θὰ πέσουν μὲ τὴν
ἀφάνταστη αὐτὴ ὀρμὴ, τίποτα
δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς σώ-
σει. Καὶ τὰ κοκαλάκια τους θὰ
γίνουν σκόνη !

Ὁ ἄμοιρος Νάνος ψιθυρίζει
τρελλὸς ἀπὸ τρόμο :

— Δὲν μὲ νοιάζει νὰ σκοτω-
θῶ, ἀδερφέ μου ! Μόνο φοβᾶ-
μαι μὴ... πεθάνω !

Γυρίζει ἀμέσως στὸ Γιὸ τοῦ
Γκαοῦρ. Τοῦ λέει σοβαρά :

— Κᾶνε στάση, περικαλῶ. Θὰ
... κατέβω !

Ο ΧΑΡΟΣ ΤΟΥ ΖΑΛΑΧ

Ἄς ρίξουμε καὶ μιὰ ματιὰ
στὸν Ἄρη. Περίεργα γεγονότα
διαδραματίζονται κι' ἐκεῖ.

Ὁ ἀπαίσιος Κράουζ κι' ὁ σι-
δερένιος γίγαντας Ζαλάχ, ἔχουν
γίνει ἀχώριστοι φίλοι. Ὅμως ὁ
κακοῦργος Ἐπιστήμονας τῆς
Γῆς, ζηλεύει ἀφάνταστα τὴν παν-
τοδυναμία τοῦ ἄρχοντα τοῦ Ἄ-
ρη. Τὸ καταχθόνιο μυαλό του
καταστρώνει σκοτεινὰ σχέδια :
Θέλει νὰ πάρει αὐτὸς τὸ θρόνο
καὶ τὴ δύναμή του.

Πῶς ὅμως ; Ὁ τρομερὸς Ζα-

ΤΣΙΧΛΙΜΠΟΧΛΗΣ

1. 'Ο Τσιχλιμπόχλης ή-
ταν άπο τούδ άγύμναστους.
Ξαφνικά διαβάζει στην έ-
φημερίδα πώς καλοϋν την
κλάση του στο Στρατό...

2. Την άλλη μέρα τρέ-
χει με την άχωριστη όμ-
πρέλλα του. Τόν κατα-
τάσσουν στα 'Ιππικά. Τού
δίνουν ίματισμό...

3. Σε λίγο ντυνεται και
καμαρώνει σαν γύφτικο
σκεπάρνι. Μόνο πού τό
παντελόνι τουρχεται λι-
γάκι κοντούτσικο!...

4. 'Ο Τσιχλιμπόχλης συλ-
λογιέται: — «Τί νά συμ-
βαίνει άραγε; Τό παντε-
λόνι είναι κοντό, ή τά
πόδια μου μακρυά;»

5. Τέλος, πιο λογικό
ερίσκει τό δεύτερο. Παίρ-
νει άμέσως ένα πριόνι.
'Ετοιμάζεται νά κοντί-
νει τά... πόδια του...

6. 'Ο λοχαγός τον βλέ-
πει. Βάζει τις φωνές:
— «Τρελλάθηκες, παιδί
μου; Δέν σου χρειάζον-
ται τά πόδια;»

7. 'Ο Τσιχλιμ. στέκεται
προσοχή: — «Μάλιστα κ.
Λοχαγέ! Δέν μου χρειά-
ζονται. Είμαι τού ίππικού
θά πηγαίνω όλο καθάλλα.

8. 'Ο λοχαγός δέν είχε
γελάσει ποτέ στη ζωή
του. Τώρα με τόν Τσι-
χλιμπόχλη, ξεκαρδίζεται
στά γέλια!...

9. 'Ετσι τόν παίρνει από
καλό μάτι. Τόν προάγει
σέ... 'Ανθυποδεκανέα. 'Ο
Τσιχλιμπόχλης καμαρώ-
νει σαν Στρατάρχη.

Ο ΠΡΩΤΑΘΛΗΤΗΣ ΤΗΣ ΚΟΥΤΑΜΑΡΑΣ

Περίπέτειά 7

10. Την άλλη μέρα ο Τσιχλιμπόχλης συναντιέται με κάποιον Στρατηγό. Προσπερνάει με ύφος. Δεν τον χαιρετάει...

11. Ο Στρατηγός γίνεται έξω φρενών. Φωνάζει στον Τσιχλιμπόχλη : « — Έλα εδώ, υποδεκτανεύ! Διατί δεν χαιρετάς ; »

12. Ο Τσιχλ τον χτυπάει φιλικά στον ώμο : « — Δεν θαρρείσαι, καὺμένε ! Μεταξύ .. συναδέλφων, δεν υπάρχει παρεξήγησις ! »

13. Ο Στρατηγός τον στέλνει στο Πειθαρχείο. Ο Τσιχλιμπόχλης εξηγεί στους άλλους κρατούμενους τὰ 'καθήκαστα...

14. Ένας μάγκας φαντάρος μουρμουρίζει : — « Κορόϊδοί πιάστηκες, καλό παιδο! Ήπρεπε νὰ τοῦ πεις πὼς δεν τον ἀντελήφθης! »

15. Περνάει καιρός. Ο Λοχαγός δίνει ένα γράμμα στον Τσιχλιμπόχλη : Τοῦ λέει : — « Πήγαινε το γρήγορα στο Στρατηγό. »

16. Ο Τσιχλιμπόχλης παρουσιάζεται στο Στρατηγό. Τοῦ δίνει στα χέρια τὸ φάκελλο. Ἀλλὰ δεν τον χαιρετάει πάλι...

17. Ο Στρατηγός γίνεται μπαρούτι κι' αὐτὴ τὴ φορά. Σαναδαζει τίς φωνές. Τὸν ρωτάει : — « Γιατί δεν με χαιρέτησες ; »

18. Ο Τσιχλιμπόχλης φέρνει τὸ χέρι στο πιλίκιο Δικηολογιέται : — « Μὲ συγχωρεῖτε κ. Στρατηγέ. Δεν σὰς... ἀντελήφθην ! »

λάχ είναι ἄτρωτος ! Ἀθάνατος !
Χάρη σέ μιὰ μυστική ἐφεύρεσή
του ἔχει καταφέρει νὰ κάνει τις
σάρκες, τὰ κόκαλα καὶ τὰ σπλάχ-
να του σιδερένια. Καὶ μάλιστα
ἀπ' τὸ πιὸ σκληρὸ ἄτσάλι. Πιὸ
σκληρὸ κι' ἀπ' τὸ διαμάντι ἀ-
κόμα.

Καρμιά δύναμη, κανένα φο-
νικὸ ὄπλο δὲν μπορεῖ πιά νὰ τοῦ
κάνει κακό. Ὁ χάρος εἶναι ἀνί-
κανος νὰ τοῦ πάρει τὴν ψυχή.

Ἐνα βράδυ ὁ Κράουζ τοῦ
λέει :

— Μονάχα ἐγὼ μπορῶ νὰ σέ
σκοτώσω, Ζαλάχ ! Ὅμως σ' ἀ-
γαπῶ σὰν ἀδελφὸ μου. Δὲν θὰ
τὸ κάνω ποτέ !

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη καγ-
χάζει :

— Χό, χό, χό ! Δὲν δοκιμά-
ζεις λοιπὸν νὰ δοῦμε ! Θὰ γελά-
σεις κι' ἐσὺ μὲ τὴν ἀνοησία πού
εἶπες...

Ὁ « Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος » ἐ-
πιμένει :

— Ναί, Ζαλάχ ! Σὲ λίγες στιγ-
μὲς μέσα, μπορῶ νὰ σοῦ ἀφαι-
ρέσω τὴ ζωή. Ὁλόκληρος ὁ ἀ-
τσαλένιος ὁργανισμός σου, θὰ
πάψει νὰ λειτουργεῖ. Σὰν ἡλεκ-
τρικὴ συσκευή πού τῆς κόβουν
τὸ ρεῦμα.

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη ἔχει
πεισματώσει. Ζητάει ἀπ' τὸν
Κράουζ τὸ τρομερὸ πιστόλι πού
σέρνει πάντα μαζί. Οἱ σφαῖρες
του εἶναι μικρὲς βόμβες ὑδρο-
γόνου.

Ἀκουμπάει τὴν κάννη στοὺς
ἀτσαλένιους κροτάφους του.
Τραβάει τρεῖς φορές τὴ σκαν-
δάλη. Τὰ φοβερὰ βλήματα δὲν
καταφέρνουν οὔτε νὰ γραντζου-

νίσουν τὸ παράξενο σκληρὸ μέ-
ταλλο.

Καρφώνει ἀμέσως τὸ πιστόλι
στὴν καρδιά του. Πυροβολεῖ ἄλ-
λες τρεῖς φορές. Καὶ πάλι τί-
ποτα...

Ὁ Ζαλάχ δὲν σταματᾷ ὡς
ἐδῶ. Θέλει νὰ πείσει τὸ φίλο
του πὼς τίποτα δὲν εἶν' ἐκεῖ-
νο πού μπορεῖ νὰ τοῦ κάνει
κακό...

Στὸ τεράστιο ἐναέριο Ἐργα-
στήριο πού βρίσκονται, ὑπάρχει
ἓνα μικρὸ σιδερένιο ντουλαπάκι.
Τ' ἀνοίγει. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ
μπουκάλια μὲ τὰ πιὸ δραστικὰ
δηλητήρια. Μιὰ μονάχα σταγόνα
ἀπ' αὐτὰ μπορεῖ νὰ σκοτώσει
ἐλέφαντα.

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη τ' ἀ-
νοίγει ἓνα — ἓνα. Ρουφάει τὰ
θανατερὰ φαρμάκια τους. Τ' ἀ-
ἀδειάζει ὅλα στὴν ἀτσαλένια
κοιλιά του. Καὶ πάλι τίποτα δὲν
παθαίνει...

Ρωτάει τώρα τὸν Κράουζ :

— Λοιπὸν ; Τί λές ; Μπο-
ρεῖς νὰ μοῦ ἀφαιρέσεις τὴ
ζωή ;

Ὁ « Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος »
τὸν κυττάζει γιὰ λίγο μὲ τὰ θο-
λὰ βαθουλωμένα μάτια του. Ἀ-
ποκρίνεται ἀτάραχος :

— Ναί !.. Μπορῶ νὰ σοῦ χα-
ρίσω τὸ θάνατο !..

Ὁ ἀτσαλένιος Ἀνθρώπος γί-
νεται ἔξω φρενῶν. Συνεχίζει τις
ἐπιδειξεις...

Ἀνοίγει τώρα ἓνα σιδερένιο
κασόνι. Εἶναι γεμάτο ἀπὸ μιὰ
τρομερὴ ἐκρηκτικὴ ὕλη. Τρώει
μεγάλῃ ποσότητᾳ ἀπ' αὐτή.
Χορταίνεται καλά. Τέλος καταπί-
νει κι' ἓνα φυτίλι. Ἀφήνει τὴν
ἄλλῃ ἄκρῃ του ἔξω ἀπ' τὸ σιό-

Ὁ Κεραινός γυρίζει τὸ πηδάλιο τοῦ τεράστιου ἀτσαλένιου γίγαντα. Τὸν ρίχνει μ' ὀρμὴν στὰ νερὰ τῆς λίμνης.

μα. Τὴν ἀνάβει...

Σὲ λίγες στιγμὲς τρομαχτικὴ ἔκρηξη γίνεται μέσα στὴν κοιλιὰ του. Ἀπὸ τὸ στόμα του βγαίνουν φλόγες καὶ καπνοί...

Κι' ὅμως !.. Οὔτε κι' αὐτὴ τὴ φορά παθαίνει τίποτα...

Ρωτάει πάλι τὸν Κράουζ :

— Λοιπὸν ; ἐξακολουθεῖς νὰ λές πὼς μπορεῖς νὰ μὲ σκοτώσεις ;

Ὁ σατανικὸς Ἐπιστήμονας τῆς Γῆς ἀποκρίνεται ἥσυχος :

— Ναί, Ζαλάχ !.. Μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω !..

Ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἄρη καυχάζεται ξανά :

— Χό, χό, χό !.. Εἶσαι πολὺ ξεροκέφαλος, φίλε μου ! Μὰ

δὲν καταλαβαίνεις λοιπὸν ; Τὸ κορμί μου δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κοινὸ ἀτσάλι πὺν ξέρεις... Τὰ μόριά του ἔχουν ἀφάνταστη συνοχή. Τίποτα δὲν μπορεῖ νὰ τὸ διαπεράσει. Σὲ καμμιὰ θερμοκρασία δὲν λοιώνει !..

Ὁ « Σκοτεινὸς Ἄνθρωπος » τὸν διακόπτει :

— Πᾶψε Ζαλάχ... Ἄδικα χάνεις λόγια σου. Μπορῶ ἀμέσως αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ στὸ ἀποδείξω... Ὅμως σ' ἀγαπῶ, ὅπως σοῦ εἶπα. Δὲν θέλω νὰ σοῦ κάνω κακό...

— Τότε τί θὰ γίνει ; Πῶς θὰ μπορέσεις νὰ μὲ πείσεις :

Ὁ Κράουζ τὰ ἔχει ὅλα ἀπὸ πρὶν ἐτοιμάσει.

Στὴ ζώνη του, μέσα ἀπ' τὴ μπλούζα, βρίσκεται μιὰ μικρὴ ἀλόκοτη συσκευή. Ἐνα κόκκινο κουμπάκι τὴ βάζει σὲ κίνηση. Ἡ τὴ σταματᾷ...

Τὰ σκοτεινὰ μάτια τοῦ κακούργου ἑπιστήμονα παίρνουν παράξενη λάμψη. Ἡ βραχνὴ ὑπόκωφη φωνὴ του ἀνιχνεῖ ἄγρια στὸ ἀπέραντο Ἐργαστήριον :

— Λυπᾶμαι Ζαλάχ, μὰ δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ ἀλλοιῶς ! Γιὰ νὰ πιστέψῃς πῶς μπορῶ νὰ σὲ σκοτώσω, πρέπει νὰ πεθάνῃς !

Ταυτόχρονα πιέζει πάνω ἀπὸ τὴ μπλούζα τὸ κόκκινο κουμπάκι τῆς συσκευῆς. Ἐνας παράξενος βόμβος ἀρχίζει ν' ἀκούγεται...

Ὁ ἀτσαλένιος Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη μένει γιὰ λίγες στιγμὲς ἀκίνητος. Τέλος ἀπ' τὰ χεῖλια του βγαίνει πνιγμένο βογγητό. Σωριάζεται κάτω ξερός !

Ὁ « Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος » κλείνει, ἀμέσως πάλι, τὴ μυστηριώδη συσκευή του. Ὁ παράξενος βόμβος παύει ν' ἀκούγεται...

Μὲ τὴν ἀνησυχία ζωγραφισμένη στὸ πρόσωπο, σκύβει πάνω στὸ μεταλλικὸ πτώμα. Ψιθυρίζει χαμένα :

— Ὅχι. Δὲν πρέπει νὰ τὸν ἀφήσω νὰ πεθάνῃ. Πρέπει νὰ ζήσει. Νὰ γίνῃ σκλάβος μου παντοτεινός. Νὰ μὲ βοηθήσῃ νὰ κατακτήσω τὸ Σύμπαν ! Νὰ γκρεμίσω ἀπ' τὸ θρόνο του τὸ Θεό !..

Καὶ νὰ : Ὁ Ζαλάχ γρήγορα συνέρχεται. Πετιέται ὀρθὸς. Μοιάζει σὰν νὰ ξαναγυρίζῃ ἀπ' τὸν Ἀδῆ. Τὸ βλέμμα του τώρα εἶναι τρομαγμένο. Κυττάζει τὸν Κράουζ μὲ φρίκη. Μὲ δέος !

Στὰ χεῖλια τοῦ κακούργου ἐπιστήμονα τῆς Γῆς, διαγράφεται σάτανικὸ χαμόγελο. Μουρμουρίζει :

— Ἐ, Ζαλάχ !.. Σίγουρα θὰ χεῖς πιστέψῃς τώρα ! Λίγες στιγμὲς μονάχα νὰ κρατοῦσα ἀκόμα τὴ συσκευή μου ἀνοιχτή, θὰ εἶχες ξεψυχήσει... Μὰ δὲν θέλω νὰ σὲ σκοτώσω. Μοῦ χρειάζεται ἀκόμα...

Ἡ βραχνὴ φωνὴ του παίρνει τώρα ἄγριο τόνο. Συνεχίζει :

— Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ γίνῃς ἓνα τυφλὸ ὄργανο· στήν ἐξυπηρέτηση τοῦ Μεγάλου Σκοποῦ μου. Ὁ Λαὸς σου θὰ πιστεύῃ πῶς ἐσὺ τὸν κυβερνᾷς. Ὅμως στήν πραγματικότητα ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ Ἀρχοντας τοῦ Ἀρη !..

Ὁ Ζαλάχ γίνεται θεοὶ ἀνήμερο. Μὲ λύσσα καὶ μανία χύνεται νὰ σπαράξῃ τὸν Κράουζ.

— Κακούργε !.. Σκλάβος δικός σου ποτὲ δὲν θὰ γίνω !..

Ὁ « Σκοτεινὸς Ἀνθρώπος » προφταίνει. Πιέζει πάλι τὸ κόκκινο κουμπί. Ἡ κρυφὴ συσκευή του ἀρχίζει νὰ λειτουργεῖ.

Ὁ σιδερένιος Ἀνθρώπος σωριάζεται ξανά βαρὺς κάτω !..

Ὁ Κράουζ σταματᾷ γρήγορα τὴ συσκευή. Δὲν τὸν ἀφήνει νὰ πεθάνῃ.

Ὁ Ζαλάχ ἔχει γίνῃ πιά ἓνα ψυχικὸ κουρέλι. Σηκώνεται μὲ μεγάλο κόπο. Σκύβει ὑποτακτικὰ τὸ κεφάλι μπροστὰ στὸν Ἀνθρώπο τῆς Γῆς. Ψιθυρίζει :

— Εἶσαι ἓνας Μάγος τοῦ Σατανᾶ !.. Κατάφερες νὰ δαμάσῃς τ' ἄτρωτο καὶ ἀθάνατο κορμί μου !.. Ὑποτάσσομαι στὴ δύναμή σου ! Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμή

Θὰ γίνεται ὅ,τι ἐσὺ διατάξεις !
Μόνο κᾶνε μου μιὰ χάρη Πέσ' μου, τί συσκευὴ εἶν' αὐτὴ πεῦ-
χεις ζώσει στὴ μέση σου ; Πῶς
μπορεῖ καὶ σταματάει, σὲ μιὰ
στιγμὴ μονάχα, τὴ λειτουργία
τοῦ ἀτσαλένιου ὀργανισμοῦ μου;
Πέσ' μου ποῖο εἶναι τὸ μυστι-
κό σου ;

Ὁ Κράουζ καγχάζει μὲ τὴ
σειρὰ του τώρα :

— Χά, χά, χά ! Τὸ μυστικό
μου εἶναι πολὺ ἀπλό !. Ὅταν
πάψω νὰ σὲ χρειάζομαι, θὰ
στὸ πῶ..

Συνεχίζει σὲ αὐστηρὸ τόνο :

— Τώρα εἶνα νὰ θυμῶσαι μο-
νάχα. Πῶς ἐγὼ εἶμαι ὁ Χάρος
σου. Ὅποια στιγμή θελήσω, σοῦ
παίρνω τὴν ψυχὴ !

Ὁ Ζαλάχ χαμηλώνει ξανά μὲ
ὑποταγὴ τὸ κεφάλι. Ψιθιρίζει :

— Θὰ γίνεται ὅ,τι ἐσὺ διατά-
ξεις !..

Ὁ κακοῦργος Ἐπιστήμονας
τοῦ δίνει τὴν πρώτη διαταγὴ :

— Νὰ στείλεις τοὺς Τεραταν-
θρώπους νὰ βροῦν τὴ γαλάζια
Κόρη σου. Τὴ Ραζίλ. Νὰ τὴν
ξαναφέρουν ἐδῶ στὸν Ἄρη...
Θέλω νὰ γίνῃ γυναῖκα μου...

Ὁ Σιδερένιος Ἄνθρωπος ὑ-
πακούει. Στέλνει ἀμέσως ἑκατὸ
στρατιῶτες. Μαζί κι' ἓναν γι-
γαντόσωμο ἀρχηγό τους.

Αὐτὸ ἦταν τὸ κοπαδι τῶν
δαιμόνων ποὺ κατέβηκε ἀπ' τὸν
Ἄρη στὴ Γῆ. Ποὺ ἄρπαξε τὴ
Ραζίλ μέσ' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ
Γκαοῦρ καὶ τοῦ Ταρζάν.

Η ΘΥΕΛΛΑ ΕΠΕΜΒΑΙΝΕΙ

Ὁ ἀρχηγὸς τῶν Τερατανθρώ-
πων, ὅπως εἶδαμε ξεφεύγει ἀπ'
τὸ Ρομπότ. Μὲ τὴ γαλάζια Γυ-

ναίκα στὴν ἀγκαλιά του φτάνει
στὸν Ἄρη. Ἡ Ραζίλ ἐξηγεῖ στὸν
Πατέρα της καὶ στὸν Κράουζ
ὅσα εἶχαν συμβεῖ. Τέλος κατα-
λήγει :

— Τώρα οἱ στρατιῶτες μας
οἰνοῦν μάχη μὲ τὸ χαλύβδινο
Τέρας τῶν οὐρανῶν.

Ὁ Ἄσχοτεινὸς Ἄνθρωπος
βάζει ἀμέσως σὲ λειτουργία μιὰ
συσκευὴ τηλεοράσεως. Κυττάζει
μὲ ἀγωνία στὸ φωτεινὸ καντράν.
Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὁ Ζαλάχ. Σκυμ-
μένοι κι' οἱ δύο, παρακολουθοῦν
ἀμίλητοι.

Εἶναι ἡ στιγμή ποὺ οἱ Τερα-
τάνθρωποι τρομαγμένοι ἀπ' τὴς
ἠλεκτροπληξίες, φεύγουν νὰ σω-
θοῦν. Πίσω τους πετάει μ' ἀ-
σύλληπτη ταχύτητα ὁ τεράστιος
ἀτσαλένιος γίγαντας.

Ὁ Κράουζ διατάζει τὸν Ἄρ-
χοντα τοῦ Ἄρη :

— Θέλω νὰ σταματήσεις ἀμέ-
σως τὴ μηχανὴς τοῦ Ρομπότ.
Νὰ γκρεμοτσακιστεῖ πίσω στὴ
Γῆ ποὺ τὸν ξέρασε !

Ὁ Ζαλάχ ὑπακούει τυφλά.
Τρέχει κοντὰ σ' ἓνα μεγάλο μη-
χάνημα. Τὸ βάζει γρήγορα σὲ κί-
νηση Ρυθμίζει τοὺς δείκτες. Κι'
ὅλα τ' ἄλλα πολὺπλοκα ὄργανά
του.

Τέλος ἐκπέμπει κοσμικὲς ἀκτι-
νες πάνω στὸ Ρομπότ τοῦ Κε-
ραυνοῦ. Ἡ λειτουργία του στα-
ματάει ἀμέσως. Ἀρχίζει νὰ γκρε-
μίζεται πρὸς τὴ Γῆ.

Ὁ Κράουζ, ἀπ' τὴ συσκευὴ
τηλεοράσεως, παρακολουθεῖ τὸ
κατόρθωμά του. Καγχάζει μὲ
σαδισμό :

— Χά, χά, χά ! Τέτοιο φριχτ

τέλος περιμένει όσους τὰ βάζουν μαζί μου !

Προγυμναστικά. 'Η ταχύτητα του Ρομπότ καθώς πέφτει, από στιγμή σε στιγμή γίνεται πιο μεγάλη !.. Σάν χτυπήσει στη Γη θα γίνει χίλια κομμάτια..

Ό Ποκοπίκο είναι πια βέβαιος για τὸ θάνατό τους. Καθώς γκρεμοτσακίζονται στ' ατέλειωτο βάρανδρο, παίρνει ένα θλιβερό άμανεδάκι :

« Ααααααααααααααν !
Θεούλη μου λυπήσουμε !
Κι' αν θες να μη πονέσω,
κάνε τη Γη μουσταλευριά,
στα μαλακά να πέσω ! »

Και νά : Την ίδια στιγμή άπίστευτο θέαμα γίνεται : Οί συσκευές και τὰ μηχανήματα του Ρομπότ ξαναρχίζουν να λειτουργούν...

Ό Κεραυνός, τρελλός από χαρά, παίρνει στα γερά του μπράτσα τὸ πηδάλιο...

Ό έλικας της ράχης κόβει σιγά σιγά την όρμη του άτσαλένιου γίγαντα. 'Η τρομαχτική πτώση σταματάει. Τὸ Ρομπότ συγκρατιέται στὸ κενό. Αρχίζει να πετάει.

Ό Ποκοπίκο συνέρχεται. Κάνει άμέσως προσκλητήριο στην ψυχή του. Στριγγλίζει όσο πιο δυνατά μπορεί :

— Έ, ψυχή μου, ψυχάρα μου ! Γύρισε γρήγορις πίσω !.. Άρκετά παραθέρισες στήν... Κούλουρη !

Ταυτόχρονα στὸ έσωτερικό του Ρομπότ, άπ' τὸ μενάφωνο της φωνοληψίας, άκούγεται γλυκειά γυναικεία φωνή :

— Είμαι πολὺ εὐτυχισμένη που

σώθηκες, Κεραυνέ !.. Πάντως για' αυτό να μη χρωστῃς εὐγνωμοσύνη σε μένα... Με τὸ μηχανήμα σου τῶν Κοσμικῶν άκτινῶν έξουδετέρωσα τις άκτίνες του 'Αρη που κρατούσαν άκίνητες τις συσκευές του Ρομπότ !..

Ό Νάνος άναγνωρίζει άμέσως τὴ φωνή. Ξεφωνίζει ένθουσιασμένος :

— Νά μου ζήσεις Θνελλάρα, λεβέντισσα και χαρμπούσουζλου !

'Η Κόρη του Ταρζάν συνεχίζει τώρα σε τόνο άνήσυχο :

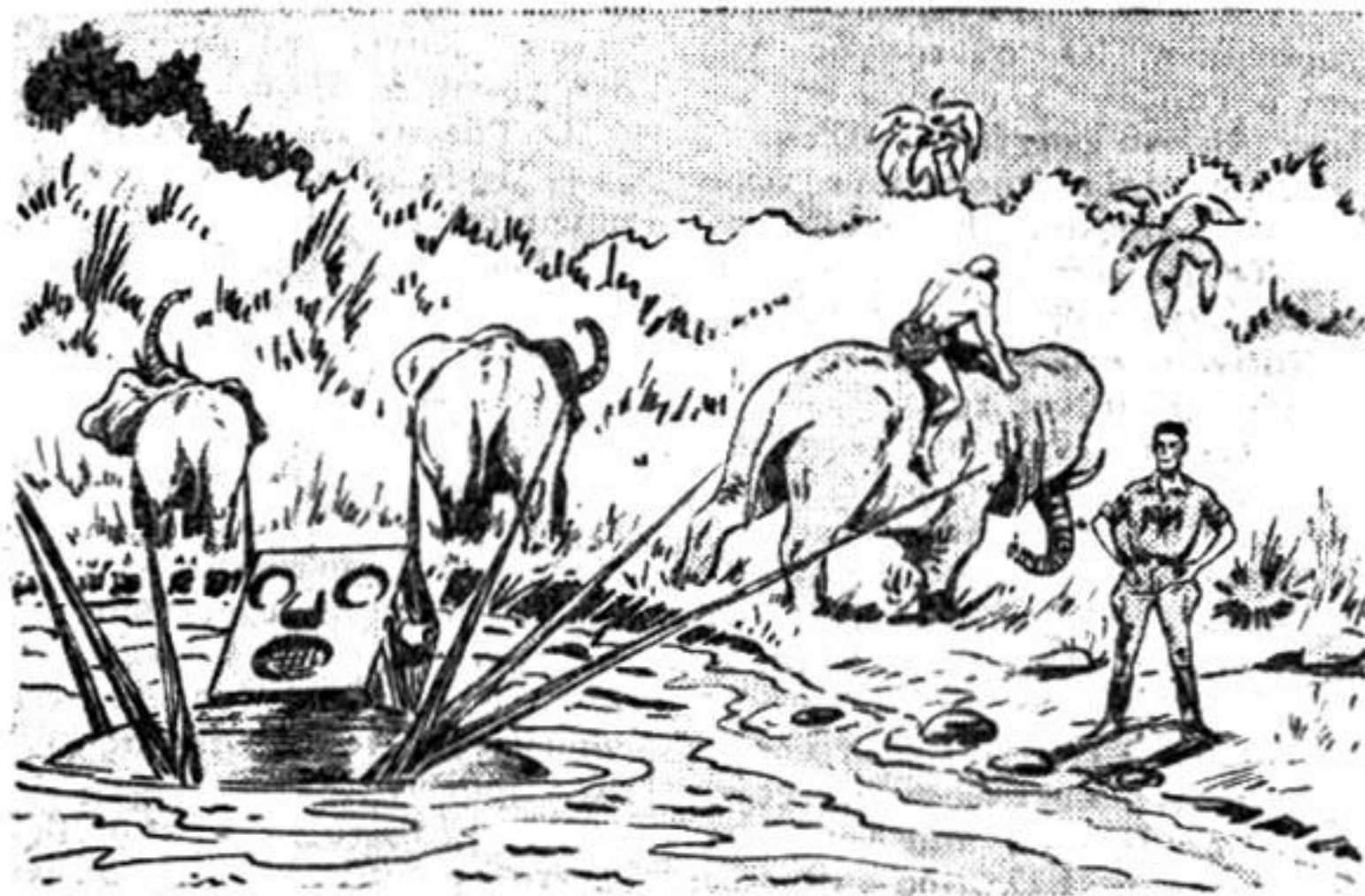
— Άκουσέ με Κεραυνέ : 'Η Μητέρα μου βρίσκεται στη Ζούγκλα. Έφτασε εκεί με άεροπλάνο για να σε βρει... Είχε πάρει μαζί της ένα μικροσκοπικό πομπό και δέχτη. Μέχρι πριν από λίγο, βρισκόμαστε σ' έπαση. Με είχε πληροφορήσει πὸς συναντήθηκε με τὸν πατέρα μου και τὸς δικούς σου γονεῖς... Ξαφνικά άκουσα τὴ φωνή της για τελευταία φορά στὸ μεγάφωνο του 'Εργαστηρίου μας. Φαινόταν άνήσυχη Τρομαγμένη Μόλις πρόφτασε να πει : « Μαῦροι κακούργοι ! Πέσαμε στην ένέδρα τους ! Μας έχουν κυκλώσει. Βρισκόμαστε σε τραγικό κίνδυνο !.. »

'Η φωνή της Θύελλας άκούγεται θλιμμένη τώρα :

— Από τὴ στιγμή αὐτή δέν ξανάκουσα τὴ φωνή της Μητέρας μου ! Φαίνεται πὸς πέσαν όλοι τους στα χέρια τῶν « μαύρων κακούργων. »

Συνεχίζει παρακλητικά :

— Τρέξε Κεραυνέ ! Έσύ με τὸ Ρομπότ, μπορείς να φτάσεις εκεί γρήγορα... Ψάξε να βρεῖς τὸς δικούς μας. Πρέπει να τὸς σώσεις με κάθε τρόπο !..

‘Ο Γίγαντζωμος Σόμ κι’ οί άλλοι τρεῖς Ἐλέφαντες τραβοῦν
μέ ζύναμι. Βγάζουν ἔξω ἀπ’ τὰ νερά τό Ρομπότ.

‘Ο γιός τοῦ Γκαοῦρ δέν περι-
μένει ν’ ἀκούσει περισσότερα.
Με τήν τεράστια ἱπταμένη συ-
σκευή του φτάνει γρήγορα πάνω
ἀπ’ τήν ἀπέραντη Ζούγκλα.

‘Ο Ποκοπίκο βάζει ἀμέσως σέ
λειτουργία τή συσκευή τηλεορά-
σεως. Με γουρλωμένα μάτια
κυττάζει στό φωτεινό πλαίσιο.
Ψάχνει σπιθαμή πρὸς σπιθαμή
τήν παρθένα κι’ ἄγρια περιοχή...

Η ΧΡΥΣΗ ΜΑΤΙ·ΜΟΥ

‘Ας γυρίσουμε λίγο πίσω στήν
ἱστορία μας. Ξαναβρισκόμαστε

στή Ζούγκλα τή στιγμή πού τό
κοπάδι τῶν δαιμόνων ἄρπαξε
ἀπ’ τὰ χέρια τοῦ Γκαοῦρ καί
τοῦ Ταρζάν τή γαλάζια γυναίκα...

Σέ λίγο εἶδαμε τόν Κεραυνό
καί τόν Ποκοπίκο νά μπαίνουν
στό Ρομπότ. Νά κυνηγᾶνε στόν
οὐρανό τοὺς Τερατανθρώπους
τοῦ ‘Αρη.

Τις δικές τους περιπέτειες τίς
εἶδαμε. Τις ξέρουμε. ‘Ας ρίξου-
με τώρα μιὰ ματιά καί στοὺς
ἄλλους.

Οἱ δύο γίγαντες τῆς Ζούγκλας
μόλις φεύγει ἀπό κοντά τους ἡ
Ραζίλ. Ξανάρχονται στά λογικά
τους. ‘Η μαγική τῆς ἐπίδραση
σταματᾷ. Δέν νοιώθουν πιά
τρελλή ἀγάπη γι’ αὐτήν.

Ἡ πανώρια Ταταμποῦ εἶναι χαρούμενη. Ὁ σύντροφός της καὶ ὁ Ταρζάν γλύτωσαν ἐπὶ τέλους ἀπ' τὸ φριχτὸν ἐφιάλτη.

Ὅλοι μαζί προχωροῦν τώρα γιὰ τὸ περήφανο Ἑλληνικὸ βουνό. Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας θὰ μείνει ἀπόψε μαζί τους.

Ξαφνικὰ στρίγγλισμα πιθήκων φτάνει στ' αὐτιά τους.

Καὶ νά : Λίγο πιὸ πέρα, στὰ χαμηλὰ κλαδιὰ κάποιου δέντρου, ἀντικρύζουν κάτι ἀπίστευτο.

Εἶναι μιά μικρὴ μαῖμου. Τὸ τρίχωμά της λάμπει ἐκτυφλωτικὰ στὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Εἶναι ὁλόχρυσο.

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαοῦρ κι' ἡ Ταταμποῦ, κυττάζουν μὲ γουρλωμένα μάτια τὸ παρ' ξενο ζῶο. Ἡ πανώρια Ἑλληνίδα ψιθυρίζει μὲ θαυμασμό :

— Χρυσὴ Μαῖμου ! Ἄν μοῦ τῶλεγαν, δὲν θὰ μπορούσα ποτὲ νὰ τὸ πιστέψω !

Ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγκλας γυρίζει στὸ μελαψὸ γίγαντα :

— Βόηθησέ με, Γκαοῦρ. Θέλω νὰ πιάσουμε αὐτὸ τὸ ὑπέροχο ζῶο. Θὰ τὸ στείλω μ' ἓνα κλουβὶ στὴν Ἀγγλία. Ἡ Τζέϊν κι' ὁ Κραγιαμποῦ θὰ χαροῦν πολὺ.

Κι' οἱ τρεῖς τώρα μαζί ἀρχίζουν νὰ κυνηγᾶνε τὸ χρυσὸ πῖθηκο.

Ἐκεῖνος πηδάει ἀπὸ κλαδί σὲ κλαδί. Ἀπὸ δέντρο σὲ δέντρο. Καταφέρνει πάντα νὰ τοὺς ξεφεύγει. Κάθε τόσο βγάζει παράξενες στριγγλιές. Σὰν νὰ τοὺς προκαλεῖ. Σὰν νὰ τοὺς κοροϊδεύει...

Τὸ κυνηγητὸ συνεχίζεται γιὰ πολλὴ ὥρα ἀκόμα...

Ἡ Ταταμποῦ χάνει τὴν ὑπο-

μονή. Ἀρπάζει ἀπὸ κάτω μιά πέτρα. Κάνει νὰ τὴν πετάξει σιὴ χρυσὴ Μαῖμου.

Ὁ Ταρζάν τῆς πιάνει τὸ χέρι : — Μή !.. Πρέπει νὰ τὴν πιάσουμε ζωντανή !

Ὅμως παρ' ὅλες τὶς προσπάθειες, δὲν καταφέρνουν τίποτα. Οὔτε καὶ νὰ πλησιάσουν τὸ μοναδικὸ καὶ πολύτιμο ζῶο...

Τέλος ἡ παράξενη Μαῖμου τοὺς φέρνει πολὺ μακριά. Σ' ἓνα μεγάλο ξέφωτο.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι, μὲ τὴν πρώτη ματιὰ τοῦ ρίχνουν, καταλαβαίνουν. Ὁ χῶρος αὐτὸς εἶναι «Ταμποῦ». Ἱερὸς κι' ἀπηγορευμένος τόπος κάποιας φυλῆς Καννίβαλων...

Στὴ μέση τοῦ ξέφωτου βρισκονται μερικὲς ξύλινες κολῶνες. Στὶς κορυφές τους σκαλισμένα τὰ τρομαχτικὰ κεφάλια παράξενων θεῶν.

Ὁ χρυσὸς πῖθηκος σκαρφαλώνει σὲ μιά ἀπ' τὶς κολῶνες αὐτές.

Οἱ τρεῖς σύντροφοι τὸν κυττάζουν ἀπὸ μακριά. Κανένας δὲν τολμάει νὰ τρέξει κοντά του. Νὰ τὸν πιάσει. Διστάζουν νὰ πατήσουν στὸν ἱερὸ κι' ἀπηγορευμένο χῶρο.

Ξαφνικὰ στ' αὐτιά τους φτάνει μακρινὸς βόμβος.

Σὲ λίγες στιγμὲς ἓνα ἀεροπλάνο φέρνει βόλτες πάνω ἀπ' τὰ κεφάλια τους. Λὲς κι' ὁ πιλότος του ζητάει μέρος νὰ προσγειωθεῖ...

Ὅμως ὁλόκληρη ἡ περιοχὴ εἶναι σκεπασμένη μὲ θεόρατα δέντρα. Μὲ πυκνὴ τροπικὴ βλάστηση... Εἶναι ἀδύνατη κάθε προσγείωση.

Καὶ νά : Ἀπὸ τὸ ἄγνωστο ἀεροπλάνο πέφτει τώρα μ' ἄλεξιπτωτο ἓνας ἄνθρωπος...

— Ὅσο κατεβαίνει, τόσο διακρίνεται πρὸ καθαρά.

Σὲ λίγο φαίνεται πὼς εἶναι γυναίκα. Σὲ μερικὲς ἀκόμη στιγμές, ὁ Γκαούρ, ὁ Ταρζάν κι' ἡ Ταταμποῦ ψιθυρίζουν μ' ἓνα σιόμα :

— Ἡ Τζέϊν !.. Ἡ Τζέϊν !..

Τὸ ἀεροπλάνο ἔχει χαθεῖ τώρα στὸ βάθος τοῦ ὀρίζοντα. Ὁ βόμβος του μόλις ἀκούγεται πιά. Σὰν μακρυνὸ φτερούγισμα μέλισσας.

Ἡ Ἀρχόντισσα τῆς Ζούγκλας δὲν ἀργεῖ νὰ φθάσει κάτω. Στὴ ζώνη τῆς διακρίνεται μιὰ μικροσκοπικὴ συσκευὴ ἀσυρμάτου τηλεφώνου. Ἀμέσως λύνει ἀπ' τοὺς ὤμους τὰ λουριά τοῦ ἀλεξιπτωτοῦ. Πέφτει μ' ἀνείπωτη λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά τοῦ Ταρζάν. Φιλάει μ' ἀγάπη τὴν Ταταμποῦ. Τὸν Γκαούρ :

— Ἐψαξα μὲ τ' ἀεροπλάνο πού μ' ἔφερε, ὁλόκληρη τὴ Ζούγκλα. Τέλος μὲ τὰ κυάλια μου οἶδα ἐδῶ... Πήδησα κάτω...

Τὴν ἴδια στιγμὴ πέφτουν τυχαία τὰ μάτια τῆς στὶς ἱερὲς ξυλένιες κολῶνες. Βλέπει σκαρφαλωμένη σὲ μιὰ ἀπ' αὐτὲς τὴ χρυσῇ μαϊμοῦ !..

Τὰ μάτια τῆς Ἀρχόντισσας τῆς Ζούγκλας, ἀνοίγουν διάπλατα ὅπ' τὴν κατάπληξη. Ξεφωνίζει τρελλὴ ἀπὸ χαρά :

— Θέε μου ! Τί ὑπέροχο ζῶο !.. Πρέπει νὰ τ' ἀποκτήσω !..

Χωρὶς νὰ λογαριάσει τίποτα, ξεφεύγει ἀπ' τοὺς τρεῖς συντρόφους. Μπαίνει στὸ ἱερὸ Ταμποῦ. Τρέχει νὰ πιάσει τὴ χρυσῇ μαϊμουδίτσα !

Ὁ Ταρζάν, ὁ Γκαούρ κι' ἡ Ταταμποῦ τρέχουν τρομαγμένοι ξωπίσω τῆς. Θέλουν νὰ τὴ φτάσουν. Νὰ τὴ γυρῶσουν πίσω... Ἔτσι, μπαίνουν κι' αὐτοί, χωρὶς νὰ τὸ θέλουν, στὸ ξέφωτο. Πατᾶνε στὸν ἀπηγορευμένο τόπο...

Αὐτὸ ἦτανε !

Στὰ γύρω θεόρατα δέντρα εἶναι κρυμμένοι ἀμέτρητοι ἄγριοι ἀρσενάδες. Πρῶτος πηδάει κάτω ὁ Ἀρχηγὸς τους. Ἐνας τρομερὸς μαῦρος Καννίβαλος. Τὸν ἀκολουθοῦν κι' οἱ ἄλλοι...

Οἱ δὺο γίγαντες κι' οἱ συντρόφισσές τους βρίσκονται ξαφνικὰ περικυκλωμένοι . . . Ἡ Τζέϊν μόλις προφταίνει νὰ ψιθυρίσει στὸ μικρόφωνο τῆς συσκευῆς τῆς :

— Μαῦροι Κακοῦργοι ! Πέσαμε στὴν ἐνέδρα τους. Μᾶς ἔχουν κυκλώσει. Βρισκόμαστε σὲ τραγικὸ κίνδυνο !

Εἶναι τὰ τελευταῖα λόγια ποῦ-
χε ἀκούσει κι' ἡ Θυέλλα. Ἐκεῖ
ἀπὸ τὴν ἑπαυλὴ τοῦ Λονδίνου.

Τώρα οἱ ἄγριοι Καννίβαλοι ἔ-
χουν φτάσει κοντά. Χύνονται μὲ
λύσσα ν' ἀρπάξουν τοὺς τέσσε-
ρες συντροφούς.

Ὁ Ταρζάν κι' ὁ Γκαούρ τοὺς
ὑποδέχονται σὰν ἡρώες! Τὸ ἴ-
διο κι' οἱ δύο πανώριες Γυναί-
κες!

Ὅμως οἱ ἀραπάδες εἶναι ἀμέ-
τρητοι. Τίποτα δὲν μποροῦν νὰ
κάνουν.

Σὲ λίγες στιγμὲς πιάνονται
σκλάβοι. Τοὺς δένουν χέρια καὶ
πόδια ..

Ὁ Ἀρχηγὸς τῶν μαύρων Κα-
κούργων διατάζει νὰ μαζέψουν
ξύλα. Ν' ἀνάψουν μιὰ μεγάλη
φωτιά. Θέλει νὰ τοὺς κάψει ζων-
τανούς. Λογαριάζει νὰ κατακτή-
σει αὐτὸς ὁλόκληρη τὴ Ζούγκλα.

Τοὺς ἐκτιτᾷ τώρα μὲ περι-
φρόνησιν. Καμαρώνει γιὰ τὸ κα-
τόρθωμά του. Μουγγρίζει ἄγρια:

— Κακὰ σκυλιά! Κάνετε τοὺς
ἐξυπνοὺς κι' ὅμως πέσατε σὰν
στραβοὶ στὴν παγίδα ποὺ σὰς ἔ-
στησα.

Ἀμέσως σφυρίζει παράξενα.
Ἡ χρυσὴ μαῖμοῦ τρέχει χαρού-
μενη κοντά του.

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος παίρνει ἑ-
να φλασκὶ νερό. Τ' ἀδειάζει μ'
ὀρμὴ πάνω της.

Ἀλίμονο! Τὸ κίτρινο λαμπε-
ρὸ χρῶμα φεύγει ἀμέσως ἀπ' τὸ
τρίχωμα τοῦ ζώου. Ὁ πίθηκος
ξεβάφεται. Δὲν εἶναι πιά χρυ-
σός!

Ὁ γιγαντόσωμος κακούργος
καγχάζει ἀπαίσια:

— Χό, χό, χό! Ἐτσι σὰς ξε-
γέλασα! Εἶμαι πρὸ ἐξυπνος ἀπὸ
σὰς. Γι' αὐτὸ πρέπει ἓνας μαῦ-
ρος σὰν κι' ἐμένα νὰ κυβερνή-
σει τὴ Ζούγκλα.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἀκούγεται
ἡ φωνὴ τοῦ πονηροῦ Ταρζάν.
Λέει στὸν τρομερὸ Καννίβαλο!

— Γιὰ ἐξυπνο σὲ παραδέχομαι.
Ὅμως ὁ Ἀρχοντας τῆς Ζούγ-
κλας πρέπει νὰ ναι καὶ δυνατός!
Δυνατὸς σὰν τὸ μελαψὸ παλι-
κάρι ποὺ βρίσκεται δεμένο πλάϊ
μου!

Ὁ γιγαντόσωμος, Ἀράπης πέ-
φτει στὴν παγίδα:

— Γιατί; Μήπως ἐγὼ δὲν εἶ-
μαι δυνατός; Κανένas στὴ Ζούγ-
γκα δὲν ἔχει τὴ δική μου δύ-
ναμη!

Ὁ Ταρζάν ἐπιμένει:

— Ὁχι. Ἄν ἦσουν δυνατὸς
θὰ πάλευες μονάχος μὲ τὸν
Γκαούρ... Νὰ θαύμαζαν κι' οἱ
μαῦροι τὴ δύναμή σου! Ὅμως
ἐσὺ φοβᾶσαι νὰ τὸ κάνεις... Ξέ-
ρεις πὼς θὰ σὲ πατήσει κάτω
σὰν βρομερὸ σκυλῆκι!

Οἱ ἄγριοι Καννίβαλοι ἔχουν μαζευτεῖ τῶρα γύρω - γύρω. Περιμένουν νὰ δοῦν τί θὰ κάνει ὁ Ἀρχηγός τους... Ἡ προσβολή πού τοῦκανε ὁ λευκὸς ἄνθρωπος εἶναι μεγάλη ! .

Ὁ Ἀρχικαννίβαλος βρίσκεται σὲ δύσκολη θέση. Ἄν ἀποφύγει νὰ χτυπηθεῖ μὲ τὸ μελαψὸ παλικάρι, θὰ πιστέψουν ὅλοι πῶς εἶναι δειλός. Ἀνανδρος.

Ἀμέσως παίρνει τὴν ἀπόφαση. Διατάζει νὰ λύσουν τὸν Γκαούρ.

Ὁ θρυλικὸς Ἑλληνας πετιέται ὀρθός. Ρίχνει ματιὰ γεμάτη θαυμασμὸ κι' εὐγνωμοσύνη στὸν Ταρζάν. Σὰν νὰ θέλει νὰ τοῦ πεί : Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ μεγάλη τιμὴ πού μοῦ κάνεις ! Πού μὲ φαντάζεσαι ἱκανὸ νὰ σώσω ὅλους μας ἀπ' τὸ φριχτὸ θάνατο τῆς φωτιάς !..

Ὁ γιγαντόσωμος μαῦρος Φύλαρχος φωνάζει στοὺς Ἀραπάδες του :

— Ὅσο παλεύω μ' αὐτὸ τὸ σκυλί, κανένας ἀπὸ σᾶς δὲν θέλω νὰ μὲ βοηθήσει...

Ἐπειδὴ εἶναι ἀπόλυτα βέβαιος γιὰ τὴ νίκη του, προσθέτει :

— Ἄν μὲ σκοτώσει, τότε νὰ λύσετε τὸ σύντροφό του καὶ τίς δυο γυναῖκες. Νὰ τοὺς ἀφήσετε λεύτερους...

Ταυτόχρονα χύνεται μανιασμένος πάνω στὸν ὑπέροχο Ἑλληνα ... Οἱ δυὸ γιγαντόσωμοι ἄνδρες πιάνονται στὰ χέρια. Τρομαχτικὴ μονομαχία ἀρχίζει ..

Ξαφνικὰ ὁ βόμβος τοῦ χαλύβδινου Ρομπότ ἀκούγεται στὸ βάθος τοῦ ὁρίζοντα ...

ΤΕΛΟΣ 89ης ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΣ
ΝΙΚΟΣ ΡΟΥΤΣΟΣ

ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ἡ ἀνατύπωση, ἡ μετάφραση, ἡ διασκευή,
ἡ φωνοληψία καὶ ἡ κινηματογράφηση τοῦ κείμενου, χω-
ρὶς γραπτὴ ἄδεια τοῦ Συγγραφέα,

ΤΙ ΘΑ ΓΙΝΕΙ ΠΑΡΑ ΚΑΤΩ ;

Γιὰ νὰ τὸ μάθετε κᾶντε ὑπεμονὴ ὡς

ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΤΡΙΤΗ

ποῦ θὰ κυκλοφορήσει τὸ 34 τεῦχος

"Η ΣΠΗΛΙΑ ΜΕ ΤΑ ΦΙΔΙΑ,

Ὁ Συγγραφέας μας

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

ποτὲ δὲν ἔχει γράψει πρὸ συναρπαστικὴ
Περιπέτεια ἄπ' αὐτή.

ΠΡΟΣΟΧΗ! ΠΡΟΣΟΧΗ!

Στὸ τεῦχος ἀριθ. 33 ποῦ διαβάσατε, ὁ Κράουζ, μὲ μιὰ μικρὴ συσκευή του καταφέρνει καὶ δαμάζει τὸν ἀτσαλένιο Ἄρχοντα τοῦ Ἄρη, Ζαλάχ.

Ὅσοι ἀπὸ τοὺς ἀναγνώστες μας ἀνακαλύψουν τί κάνει ἡ συσκευή αὐτὴ καὶ μπορεῖ νὰ σταματᾷ τὴ λειτουργία τοῦ σιδερένιου ὀργανισμοῦ τοῦ Ζαλάχ, νὰ μᾶς τὸ γράψουν ἀμέσως. Τὴν ἀποκάλυψη τοῦ μυστικοῦ θὰ τὴν κάνουμε ἐμεῖς στὸ τεῦχος ἀρ. 36 «ΤΑ ΦΤΕΡΩΤΑ ΜΑΧΑΙΡΙΑ».

Ἐκεῖνοι ποῦ θὰ δοῦν τότε πῶς ἡ ἀπάντηση ποῦ εἶχαν δώσει ἦταν σωστὴ, νὰ μᾶς στείλουν ἀμέσως τὶς φωτογραφίες τους. Θὰ τὶς δημοσιεύσουμε στὸ Περιοδικό.

Ἐπίσης σ' ὅλους αὐτοὺς θὰ στέλνουμε κάθε βδομὸδα τὸ τεῦχος «ΓΚΑΟΥΡ—ΤΑΡΖΑΝ» δωρεὰν ἀπὸ τοῦ ἀριθμ. 37 μέχρι τοῦ ἀριθμ. 113.

Γράμματα δεχόμαστε μέχρι τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποῦ θὰ κυκλοφορήσει τὸ τεῦχος ἀριθ. 36.

Η ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΜΑΣ

‘Αγαπητοί μου φίλοι κι’ ἐχθροί :

Σ’ ὁλόκληρη τὴν ‘Ελλάδα καὶ στὸ ‘Εξωτερικὸ κυκλοφορεῖ κι’ ὁ δεύτερος καλλιτεχνικὸς τόμος τοῦ κοσμάγαπημένου καὶ θρυλικοῦ περιοδικοῦ «Γκαούρ· Ταρζάν.» Περιέχει τὰ τεύχη ἀπὸ ἀρ. 13 μέχρι ἀρ. 24.

Καὶ οἱ δύο τόμοι μας, ὅπως ὅλοι ξέρετε, εἶναι τὰ πιὸ ἠθικά, πατριωτικά, διδακτικά καὶ συναρπαστικά ἀναγνώσματα πού κυκλοφοροῦν στὴν ‘Ελλάδα. Εἶναι τὰ καλύτερα δῶρα πού ἕνας πατέρας μπορεῖ νὰ προσφέρει στὸ παιδί του. Εἶναι τὰ βιβλία πού δὲν διαφθείρουν τίς ψυχές τῶν παιδιῶν. Πρὶν ἄφοβα μποροῦν νὰ μπαίνουν σὲ κάθε ἐλληνικὴ οἰκογένεια.

Κάθε τόμος ἔχει στὴν πρώτη λευκὴ σελίδα του, ιδιόχειρη ἀφιέρωση τοῦ Συγγραφέα του.

* * *

Μὲ μεγάλη χαρὰ πληροφορῶ τοὺς ἀναγνώστες μας πὼς σὲ λίγες μέρες θ’ ἀρχίσει νὰ κυκλοφορεῖ μιὰ μεγάλῃ σειρά ἀπὸ ὑπέροχα καὶ συναρπαστικά παραμύθια γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους. Τὰ τεύχη θὰ ἔχουν ἐξαιρετικὴ ἐμφάνιση, πλούσια εἰκονογράφηση καὶ μιὰ μεγάλῃ ἐκπληξή!

‘Ολόκληρο θὰ ἔχει 26 σελίδες κι’ ἡ τιμὴ του θὰ εἶναι δρχ. 2. 000

‘Ο συγγραφέας τους — τοῦ λόγου μου δηλαδή, ὅπως θὰ ἄλεγε ὁ Πιοκόπικο — εἶναι γνωστὸς στὸ ἀναγνωστικὸ κοινό, ἀπ’ τίς χιλιάδες παραμύθια πού ἔχει γρά-

Σὰς Ὀμιλεῖ
ὁ κ^{ος} Νίκος

ψει κι’ ἔχουν κυκλοφορήσει συνολικὰ σὲ ἑκατομμύρια ἀντίτυπα..

‘Ο ὑποφαινόμενος δὲν κάνει ποτὲ μεταφράσεις καὶ διασκευές ἀπὸ γνωστὰ καὶ χιλιοειπωμένα ξένα παραμύθια. Γράφει πρωτότυπες καὶ μόνον πρωτότυπες ὑποθέσεις. ‘Αλλο ἂν στίβει τὸ κεφάλι του σὰν λεμονόκουπα. Κι’ ἂν κοντεύει νὰ πεθάνει ἀπ’ τὴν ὑπερκόπωση!

‘Ο Νίκος Ροῦτσος δὲν λογάριασε, οὔτε θὰ λογαριάσει ποτέ, κανένα ἔξοδο καὶ κανένα κόπο γιὰ νὰ προσφέρει στοὺς φίλους του, ἀναγνώσματα τῆς καλύτερης πάντοτε ποιότητος.

Καὶ τώρα μὰ ματιά στὰ γράμματα : **Θ. Κεσσόπουλον** Λέν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ τόσο καλὸ κι' εὐγενικό σου γράμμα. Εἶσαι πολὺ - πολὺ εὐγενικός. Θὰ σοῦ στείλω μὰ Πινακοθήκη δωρεάν. **Ν. Παπαδόπουλον**. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα. **Κ. Βούλγαρον**. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Σοῦ στέλνω τὸ ἐξοφύλλο. Θὰ λάβεις καὶ τὴν κοντάριδα. **Δ. Πιτσικάλην**. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τ' ὁμορφὸ γράμμα. Ταυτότητα σοῦ στέλνω. **Π. Σκούρην**. Ἔλαβα δοχ. 15. 000. Θὰ γίνουν αὐτὰ πού ζητᾷς. **Σαρ. Νικολαΐδην**. Σοῦ στέλνω τὴν ταυτότητα γιὰ τὴν ὁμάδα σου. **Μ. Κατσόκαλην**. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ τόσα καλὰ λόγια σου. Σοῦ στέλνω τὰ τεύχη. **Ε. Ἀκριτόπουλον**. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὴ φωτογραφία. Γράψε μου λεπτομέρειες : Πότε ἔστειλες χρήματα γιὰ Πινακοθήκη. Γιὰ τὰ ἐξόδα βιβλιοδεσίας τῶν τόμων, ἔχω γράψει ἄπειρες φορές σὲ προηγούμενα τεύχη. **Δ. Ἐλευθερίου**. Λέν βρίσκω λόγια νὰ σ' εὐχαριστήσω γιὰ τὸ ὑπέροχο κι' εὐγενικό σου γράμμα. Οἱ ὑποδείξεις σου εἶναι σωστές, μὰ δυστυχῶς εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ κάνω. Ἄν συναντηθῶμε καμμιά φορὰ θὰ σοῦ ἐξηγήσω τὸ λόγο. Δυστυχῶς οἱ ταυτότητες Ποκοπίκο ἔχουν γιὰ τρίτη φορὰ ἐξαντληθεῖ. Γιὰ νὰ κάνω τέταρτη ἀνατύπωση χρειάζονται πολλὰ χρήματα. Τώρα μὲ τὴ βιβλιοδεσία τῶν τόμων ἔχω πνιγεῖ στὰ χρέη. Τὸ Περιοδικό μας, ἐπὶ

τοῦ παρόντος δὲν ἀντέχει σ' ἄλλη ἐπιβάρυνση. Ἄν θέλετε ταυτότητες Ταρσανικές ἢ Γκαουρικές, θὰ σᾶς στείλω ἀμέσως. **Χ. Ἀθανασίου**. Γιὰ τὴς 25 ταυτότητες πού ζητᾷς πρέπει νὰ μᾶς στείλεις ἀπαραίτητα τὴς ἀκριβεῖς διευθύνσεις τῶν μελῶν. Σὲ κάθε πόλη καὶ χωριὸ τῆς Ἑλλάδας ἔχουμε ἀντιπρόσωπο πού ἐξετάζει καὶ μᾶς πληροφορεῖ ἂν τὰ ὀνόματα πού μᾶς στέλνουν γιὰ ταυτότητες εἶναι ἀληθινὰ ἢ ψεύτικα. Τὰ δικά σου εἶμαι βέβαιος πὼς εἶναι ἀληθινὰ. Ὅμως πρέπει καὶ σὺ νὰ στείλεις τὴς διευθύνσεις.

Ν. Χατζήν. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά γιὰ τὰ καλὰ σου λόγια. Ζητεῖστε ἀπὸ τὸν ὑποπράκτορα νὰ στέλνει περισσότερα τεύχη μας. Εὔχομαι γρήγορα νὰ μπορέσεις νὰ ἰδρῦσεις τὴν ὁμάδα σου. **Παρ. Εὐσταθίου**. Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ κι' εὐγενικά σου λόγια. Γιὰ νὰ λάβεις ταυτότητα, πρέπει νὰ στείλεις τὴ διεύθυνση τοῦ σπιτιοῦ σου. Ὁχι τοῦ καταστήματος πού προσωρινὰ ἐργάζεσαι. **Κ. Κόκολην**. Εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις. Αὐτοκίνητα Ἀχαρνῶν. Στάσις Ἁγίου Μελετίου. Εἶναι πολὺ—πολὺ εὐκολο. Στείλε τὰ τεύχη σου γιὰ βιβλιοδεσία. **Κ. Δαντυλίδην**. Σ' εὐχαριστῶ μ' ὅλη μου τὴν καρδιά. Γιὰ τὴς ταυτότητες Ποκοπίκο γράφω πάρα πάνω. **Γ. Λέλην**. Τὸ τηλεγράφημα πού σοῦ... ἔστειλα, γύρισε πίσω. **Α. Σούλιον**. Τὸ γράμμα σου ἦταν πάρα πολὺ ἐξαιρετικό. Εὐχαριστῶ. **Βασιλικὴν Κρητικὰκην**. Πολὺ χάρηκα γιὰ τὴν κοριτοίστικη ὁ,

μάδα σας. Όμως οί ταυτότητες Φ.Ο.Π. έχουν εξαντληθεί. Θέλετε Γκαουρικές ή Ταρζανικές ; **Η. Καλαποδάν.** Για να λάβεις τις ταυτότητες πού ζητάς πρέπει να στείλεις τις άκριβείς διευθύνσεις τών μελών. Άλλοιώς πώς θα κάνουμε τόν έλεγχο; **Γ. Πατρίκιον.** Σου στέλνω τήν ταυτότητα. Για τήν Πιναζοθήκη εύχαρίστως. Στείλε τα χρήματα. **Κ. Μαρινέλλην.** Σ' εύχαριστώ. Σου στέλνω ταυτότητα και Πιναζοθήκη.

Θ. Άράπογλου. Σ' εύχαριστώ για τα καλά λόγια. Σου στέλνω ταυτότητα και φωτογραφία μου. **Σ. Ζαφειρίου.** Τις ταυτότητες τις στείλαμε άμέσως. Κάποιο παιδί από σās ήλθε και μās ειπε πώς τις κρατάει κάποιος Περιπτεριούχος. Είναι αλήθεια; **Β. Τρόκαν.** και **Χ. Σάλτσαν.** Σās στέλνω τις δυό φωτογραφίες μου. **Λουκίαν Μασματά** και **Δέσποιναν Βογιατζή** Σās στέλνω τις ταυτότητες. **Σ. Ήλιοπουλον.** Τα παιδιά για τα όποια ζητάς ταυτότητες, έχουν πάρει. **Π. Βαλταζάνον.** Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Ταυτότητα σου στέλνω. **Θ. Μάνδαλον.** Σου στέλνω τήν ταυτότητα. **Ν. Ρότσκον.** Τήν ταυτότητα σου τήν έστειλα.

Δ. Κουτσουβέλην. Σ' εύχαριστώ για τις χυδαίες εκφράσεις και τις τόσο πρόστυχες βρυσιές σου. **Σ. Γεωργαντάν.** Χρήματα για κονκάρδα δεν έχουμε λάβει. Κι' όταν λέμε «δεν έχουμε λάβει», θα πει πώς... δεν έχουμε λάβει. **Δ. Πορτοκάλογλου.** Δεν βρίσκω λόγια να σ' εύχαριστήσω για τό εύγενικό γράμμα σου.

Για τις ταυτότητες πρέπει να μās στείλεις τα έπώνυμα τών μελών και τις διευθύνσεις τους. **Ι. Λάπαν.** Σ' εύχαριστώ μ' όλη μου τήν καρδιά για τα τόσα καλά λόγια πού μου γράφεις. Είμαι τρομερά άποσχολημενος. Μόλις βρω τόν καιρό θα σου γράψω. **Γ. Βαεβέρεν.** Το ίδιο εύχαριστώ και σένα Σου στέλνω τις ταυτότητες. **Π. Συκαράν.** Στείλε τις διευθύνσεις τών μελών για να λάβεις τις ταυτότητες πού ζητάς **Α. Μουστακίδην.** Σ' εύχαριστώ Σου έστειλα τό έξώφυλλο πού ζητάς. **Π. Χρησταράν.** Σου έστειλα τις ταυτότητες. Θα λάβεις και τις κονκάρδες. **Α. Μπένον.** Εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια **Κ. Παρούσην.** Περιμένουμε τα χρήματα για να σου στείλουμε άμέσως τόν Τόμο και τήν Πιναζοθήκη. **Α. Μητροπιάν.** Εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια. Το τεύχος μας είναι μικρό Δεν δημοσιεύουμε ξένη συνεργασία. **Τ. Άναπλιώτην.** Σ' εύχαριστώ για τα καλά σου λόγια.

Β. Περτσιόνην. Εύχαριστώ για τήν τόσο δυναμική δράση σας. Σου στέλνω τις ταυτότητες. **Π. Αβγερινόν.** Πολύ λυπάμαι, παιδί μου, μά δεν μου μένει καιρός ούτε να κοιμηθώ. Έσύ έχεις τήν άπαίτηση να σου γράψω κάθε μέρα. Πάντως αν γι' αυτό τό λόγο δεν θέλεις να διαβάσεις τό Περιοδικό μας, μη τό διαβάσεις. Όλα τ' άνέχομαι εκτός από απειλές κι' εκβιασμούς. Μέ... συγχωρείτε καύλας! **Δ. Δαλέζον.** Σου στέλνω τό τεύχος και τις ταυτότητες.

Ό Κορ ΝΙΚΟΣ

Σε λίγες μέρες κυκλοφορούν τὰ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ

Μιά μεγάλη σειρά ἀπὸ ἐκλεκτὰ καὶ πρωτόγυια Παραμύθια ποὺ θ' ἀφήσουν ἐτοχὴ σιτὴν Ἑλλάδα.

Ὁ ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ εἶναι ὁ Συγγραφεὺς τῶν περισσotέρων καὶ ὁμοιοτέρων Παραμυθιῶν τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου «ΑἴΚΥΡΑ» μὲ τὸν ὁποῖον ἄλλοτε συνεργάζοιαν

Περιμένετε σὲ λίγες μέρες τὰ
ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ
Τοῦ ΝΙΚΟΥ ΡΟΥΤΣΟΥ

«ΓΚΑΟΥΡ - ΤΑΡΖΑΝ»

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΠΑΤΡΙΩΤΙΚΗΣ ΠΝΟΗΣ

Ἀριθμ. τεύχους 33

Τιμὴ τεύχους Δρχ. 2.000

ΑΘΗΝΑΙ 27 ΜΑΪΟΥ 1952

Α Ν Η Κ Ε Ι

ΣΕ ΟΛΑ ΤΑ ΕΛΛΗΝΟΠΟΥΛΑ
ΥΠΕΥΘΥΝΟΙ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ :

Γιὰ τὴ σύνταξη : **ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ**

Ὁδὸς Ἀγίου Μελετίου 93 β.

Γιὰ τὴν ἐκτύπωση: **ΛΕΩΝ Α. ΚΑΪΤΑΤΖΗΣ** Ἀναξαγόρα 20

Προσωρινὰ Γραφεῖα :

Τυπογραφεῖο ΚΑΪΤΑΤΖΗ - Ἀναξαγόρα 20 - ΑΘΗΝΑΙ
(Πίσω ἀπ' τὴ Δημαρχία)

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ : Γιὰ ἕνα χρόνο Δρχ. 130.000.

Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ Δολλάρια 12

Γιὰ δσους ἀνήκουν σὲ Ὅμαδες Γκαουρικῶν
ἢ Ταρζανικῶν, Δρχ. 84.500, ἢ Δολλάρια 8.

ΓΕΝΙΚΟΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΙΟΣ ΒΟΡΕΙΟΥ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ Ι. ΡΕΚΟΣ

ΟΔΟΣ ΕΓΝΑΤΙΑΣ 61 - Θ Ε Σ Σ Α Λ Ο Ν Ι Κ Η
ΔΙΑΡΚΗΣ ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ ΜΑΣ

Η ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΗ ΓΙΑΤΡΙΣΣΑ ΧΟΥΛΧΑ

ΤΙΜΗ ΔΡΧ. 2.000